

บทที่ 4

มาตรการในการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับ ความผิดฐานลักทรัพย์ในประเทศสหรัฐอเมริกา

4.1 รูปแบบและวิธีการลักทรัพย์ในประเทศสหรัฐอเมริกา

4.1.1 ความเป็นมาของการลักทรัพย์

ชาวอเมริกาโปรดปรานธุรกิจทางด้านรถยนต์กันมากเมื่อราวศตวรรษหนึ่งมาแล้ว
แล้วก็เป็นเช่นนั้นนับแต่นั้นมาปัจจุบันมีรถยนต์ส่วนตัวมากกว่า 180 ล้านคัน ขึ้นทะเบียนในอเมริกา
โดยเฉลี่ยมีรถยนต์ใช้กันมากกว่า 2 คัน ต่อจำนวนคน 3 คน¹ (รวมทั้งทารกด้วย) ในปี ค.ศ.1985 ผู้ใช้
รถยนต์ 12 เปอร์เซ็นต์ใช้จ่ายเงินซื้อและถนอมรถยนต์เป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น 320,000,000,000 ล้าน
เหรียญสหรัฐ²

การสร้างรถยนต์ยังเป็นการสร้างอาชญากรรมคดีใหม่ๆ นั่นคือ คดีลักทรัพย์ ขณะที่
การใช้มาหมดความสำคัญ และได้เปลี่ยนมาเป็นการใช้รถยนต์ จากคนลักม้าจึงกลายเป็นคนลัก
รถยนต์แทน และในปีแรก ๆ การขโมยรถไม่ได้ยากไปกว่าการขโมยรถม้า เพราะไม่ต้องมากังวลว่า
ประตูรถล็อกไว้หรือเปล่า เนื่องด้วยไม่มีประตูรถ ก่อนหน้า ศตวรรษที่ล่วงมาแล้ว ขโมยก็ไม่ต้อง
กังวลเกี่ยวกับกุญแจไขรถ เพียงแต่หมุนปุ่มข้างหน้าแล้วก็ไปได้ ไม่ต้องมีทะเบียนรถหรือเลข

¹ National Automobile Theft Bureau (1988) Annual Report , Palos Aille, IL.p.9

² US.Bureau of the Census (1986) , Statistical Abstract of the United States : 1987 ,
Washington , PC:US. Government Printing Office , table 710 , Cited in Caroline Wolf Harlow

หมายประจำรถยนต์ ซึ่งจะทำให้ผู้เคราะห์ร้ายชี้บอได้ว่าเป็นรถของเขา แต่จนถึงปี ค.ศ 1920 ก็เริ่มมีการใช้ใบรับรองชื่อเพื่อที่จะเก็บหลักฐานว่าใครเป็นเจ้าของรถยนต์³

4.1.2 สถิติการลักขโมยรถยนต์

ในปี ค.ศ.1989 จำนวนการลักขโมยรถยนต์ในอเมริการายงานว่าสูงถึง 1,564,800 ครั้ง ดัชนีนี้ไม่รวมอาชญากรรมเกี่ยวกับรถยนต์ ซึ่งจำนวนที่นับนี้ถูกต้องที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเราดูเพียงแต่การลักขโมยที่สมบูรณ์แบบเท่านั้น ผู้ถูกขโมยได้เรียกตำรวจกันและให้เหตุผลแจ้งชัดอาชญากรรมรูปแบบใด ๆ ก็ตามยังเป็นเรื่องใหญ่มากความสูญเสียก็มา คนก็ยังรายงานกันมากเพราะรถยนต์เป็นของมีราคา นอกจากนี้ผู้ที่ถูกขโมยรถยังต้องการรายงานจากตำรวจเพื่อเอาประกันหรือเก็บไว้เป็นหลักฐาน ถ้าตำรวจพบรถยนต์ ดังนั้นขณะที่รายงานคดีอาชญากรรมมีประมาณ 50 เปอร์เซ็นต์ ในจำนวนนี้เป็นรายงานเรื่องการลักขโมยรถเกือบถึง 90 เปอร์เซ็นต์ (ความพยายามที่จะรายงานเป็นไปได้ 35 เปอร์เซ็นต์ ในช่วงเวลานั้น)⁴

ปัญหาจริง ๆ เกี่ยวกับการลักขโมยไม่ใช่อุบัติที่ว่าคำนวณออกมาได้เศษส่วนถูกต้องแม่นยำเพียงใด แต่อยู่ที่ตัวหาร UCR จำนวนอัตราโดยดูจากคน 100,000 คน ฝ่ายสำรวจอาชญากรรมแห่งชาติคำนวณดูจากจำนวนครัวเรือน แต่อัตรานี้อาจจะนำมาใช้ผิด โดยเฉพาะหากเปรียบเทียบกับเวลาและสถานที่แล้ว จำนวนรถที่ถูกขโมยก็ต่างกัน บริษัทประกันภัยคำนวณดูโดยใช้วิธีที่สามเมื่อดูความเสี่ยงจะพิจารณาตามจำนวนรถที่ลงทะเบียนไว้ วิธีคำนวณที่ต่างไปนี้ทำให้ผลต่างกันตามที่แสดงดังในตารางข้างล่างนี้ รายงานของตำรวจแสดงให้เห็นอัตราการลักขโมยก็แสดงให้เห็นว่าผู้ถูกขโมยรถมีน้อยลงไป

แหล่งข้อมูล	1973	1985	ร้อยละ
รายงานอาชญากรรม (ต่อ 100,000 คน)	442.6	462.0	+ 4.4 %

³ National Auto Theft Bureau (1987) ,Annau Report ,palos Hills,IL.pp.9-12

⁴ National Crime Survey,1986.

การสำรวจอาชญากรรมแห่งชาติ (ต่อ 1,000 ครอบครัว)	19.2	14.2	-26.0 %
สำนักงานอาชญากรรมแห่งชาติ (ต่อ 100,000 คน)	771.7	662.6	-12.5%

การเข้าใจความแตกต่างนั้นสำคัญมาก เป็นเรื่องที่จะต้องคิดถึงสาเหตุและวิธีการป้องกันการลักขโมยรถ อัตราการลักขโมยรถขึ้นอยู่กับคนที่ต้องการขโมยมีมากเพียงใด แต่อัตรานี้ยังขึ้นอยู่กับโอกาส ยังมีโอกาสให้คนร้ายมาก การลักขโมยก็ยิ่งเกิดได้มาก

4.1.3 วิธีการลักขโมยรถ

4.1.3.1 การนั่งรถเที่ยว

วิธีการลักขโมยที่เก่าแก่และแพร่หลายที่สุดคือ การนั่งรถเที่ยว ซึ่งมักจะเป็นวัยรุ่นราว ๆ 2-4 คนที่จะร่วมกันขโมยรถ โดยจะขับไปรอบ ๆ สักนิตหนึ่งแล้วก็ทิ้งรถไป บางครั้งก็ไปไม่ไกลจากที่ที่เขาขโมยมา อาชญากรรมแบบนี้นับว่าโปร่งใส เป็นตัวอย่างหนึ่งของทฤษฎี ANOMIE บางคนใช้วิธีนี้ออกกฎหมายเพื่อให้ได้ดังที่ต้องการ

กรณีนี้ความต้องการรถ รถเดทรอยด์ และเมดิชั่น อเวนิว ใช้จ่ายเงินนับพัน ๆ ล้านเหรียญทุกปี เพื่อที่จะชี้ให้เห็นว่ารถยนต์เป็นสิ่งน่าปรารถนาที่สุดในโลก รถยนต์เป็นสัญลักษณ์ของความเป็นไทแก่ตัว ความตื่นเต้น เพศ และอำนาจ คำกล่าวนี้ไม่ได้ลึกซึ้งเกินไป และอาจล่อให้เด็กวัยรุ่นกระตือรือร้นที่จะทำตนให้เทียบเท่าผู้ใหญ่ คุณผลได้จากสถิติของรถต่าง ๆ ที่ถูกขโมย รถไซร์เบิร์ต รถดามารอส และรถสปอร์ตรุ่นหลัง ๆ ถูกขโมยบ่อย รถเฮฟวี เวกอน เป็นที่อิจฉาของพวกชอบขับร่น้อยกว่าสองสามปีก่อน ในเวลาเดียวกันวัยรุ่นมักจะใช้วิธีผิดกฎหมายให้เป็นไปตามเป้าหมายตามความชอบ นักเศรษฐศาสตร์ไม่ยอมรับว่าวัยรุ่นมีความสามารถจะเป็นเจ้าของรถพ่อแม่อาจไม่ให้รถ กฎหมายอาจจะไม่ให้เขามีสิทธิขับรถ และวิธีการทางกฎหมายปิดโอกาส ดังนั้นวัยรุ่นเป็นแสนจึงต้องใช้วิธีไม่ต้องด้วยกฎหมายเพื่อที่จะขโมยรถ พวกเขาขโมยรถ นำประหลาดใจว่าการลักขโมยโดยเฉพาะการขับร่นเล่นของผู้อื่นเพิ่มขึ้นเมื่อเด็ก ๆ เริ่มจะเป็นวัยรุ่น

มีการขโมยรถแบบที่สอง คือ การขนส่งในเวลาสั้น ๆ การขโมยรถไม่ใช่ขโมยเพื่อจะเอาไว้ขับเล่นแต่เพื่อจะเดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง คนขโมยส่วนมากเป็นวัยรุ่นซึ่งรู้สึกว่าการเดินทาง ไม่มีทางอื่นอีกแล้วถ้าต้องการเดินทางให้สะดวก ⁵

4.1.3.3 จากการนั่งรถเที่ยวไปสู่การขโมยอาชีพ

แม้ว่าเราจะไม่ทราบสัดส่วนที่แท้จริงของรถยนต์ที่ถูกขโมย โดยอาศัยโอกาสที่เหมาะสมในการขโมย แต่ก็มีตัวชี้วัดที่ดีที่สุดคือ อัตราส่วนของรถยนต์ที่ได้กลับคืนมา เพราะวาทขโมยอาชีพนั้น รถยนต์จะหายไปตลอดกาล แต่การขโมยโดยอาศัยโอกาสนี้มักจะได้รับรถยนต์คืนมาตามข้อเท็จจริงมีการสำรวจว่าประมาณ 1 ใน 12 คัน นั้น ขโมยจะนำรถยนต์กลับไปคืนเจ้าของเอง⁶ ในศตวรรษที่ 60 รถยนต์ 4 ใน 5 ส่วนจากรถยนต์ที่ถูกขโมยไปนั้นได้ตามกลับคืนมาได้ แต่ในช่วงต้นปี 1980 ตัวเลขนี้ได้ลดลงไปเป็นประมาณ 53% ⁷ ซึ่ง

รถยนต์ที่ได้คืนมานั้นไม่ใช่ทั้งหมดที่ขโมยโดยการนั่งรถเที่ยว ในบางกรณีขโมยอาชีพจะขโมยรถยนต์เพื่อใช้ในการปล้นหรือโจรกรรม แล้วทิ้งรถยนต์นั้น ซึ่งตัวเลขต่าง ๆ นั้นเป็นตัวเลขสะท้อนความเปลี่ยนแปลงชนิดของ “การลักขโมยรถยนต์” จากการขับรถยนต์เที่ยวสู่การขโมยเป็นอาชีพ

ปัจจัยในเรื่องการเปลี่ยนแปลงของประชากรก็มีส่วนสำคัญเช่นกัน โดยการลักขโมยก็จะเปลี่ยนตามโครงสร้างของอายุประชากร นอกจากนี้ขโมยที่ประกอบการโดยอาศัยโอกาสนี้ เพราะกระทำได้ง่ายขึ้นมากจนกระทั่งปี 1960-1969 การขโมยยังทำได้ง่ายอยู่ เนื่องจากคนส่วนมากไม่ได้ลือคประตุและมักทิ้งกุญแจไว้ด้วย รถยนต์ที่ลือคนั้นไม่ค่อยก่อให้เกิดปัญหามากนั้นโดยอุปกรณ์ที่จะลักขโมยนั้นก็มีไม่มากมาย เพียงวัยรุ่นนั้นเข้าไปในรถยนต์ได้ก็ต่อสายเพื่อสตาร์ทโดยง่าย

⁵ Charles H. McGaghy, Peggy C. Giordano, and Trudy Knicyly Henson (1977) , "Auto Theft: Offender and offense characteristics", *Criminology* Vol.15, No.3, pp.367-385, quote on p.379

⁶ Hawlow, op.cit. p.3

⁷ National Auto Theft Bureau (1988), *Ananul Report*, p.5

เมื่อเกิดการลักทรัพย์มากขึ้น บริษัทผู้ผลิต เจ้าของรถยนต์ และบริษัท ประกันภัยก็มีการเตรียมการเพื่อยับยั้งด้วย กล่าวคือ บริษัทประกันภัยก็แจ้งให้เจ้าของรถยนต์ล็อค ประตู และบริษัทผลิตก็สร้างล็อคโดยยากที่จะเปิดโดยไม่ใช้กุญแจ และก็เริ่มติดตั้งล็อคพวงมาลัย แม้ ว่ารถยนต์จะได้ติดเครื่องแล้วเพื่อที่จะไม่ให้รถยนต์นั้นขับไปได้ สิ่งเหล่านี้ทำให้เป็นเป้าหมายที่จะ กระทำผิดนั้นลำบากยิ่งขึ้น

แต่ปัจจัยที่สำคัญที่สุดของขโมยอาชีพนั้นคือ การสร้างตลาดรับของโจร เหล่านี้ โดยก่อนปี 1960 นั้น ความต้องการรถยนต์ขโมยนั้นต่ำมาก คนที่ขโมยก็ไม่สามารถทำอะไร กับรถยนต์ได้มาก นอกจากขับรถยนต์ไปลักพัก เพราะรถยนต์ที่ไม่มีตลาดรับนั้น ก็ไม่มีที่จะแปรสภาพขายต่อไปได้

4.1.3.3 การฉ้อโกงบริษัทประกันภัย (Insurance Fraud)

มีรายงานเกี่ยวกับการลักทรัพย์ในแต่ละปี ประมาณ 1.3 ล้านราย ซึ่ง ประมาณ 190,000 รายที่ไม่หายจริง แต่เจ้าของเหล่านี้ได้คิดเป็นอย่างดีแล้วถึงผลกำไรที่จะได้รับการ การช้อโกง วิธีการคือ เจ้าของจะซื้อรถยนต์ที่ได้รับความนิยมมากโดยจ่ายเงินดาวน์ต่ำ และส่งรถ ยนต์นั้นออกไปขายนอกประเทศ จากนั้นก็แจ้งว่ารถยนต์หาย ซึ่งจะเรียกคนเหล่านี้ว่าเป็น "Owner Give-ups" ซึ่งไม่ใช่อาชญากรอาชีวะ คนเหล่านี้มีเหตุผลที่ต้องการเงินจากบริษัทประกันภัยมากกว่า ต้องการรถยนต์ของตนเอง ตัวอย่างในนิวยอร์ก ปี 1988 มีการตรวจสอบในเรื่องนี้ และจับกุมผู้กระทำ ผิดได้ประมาณ 30 ราย โดยเป็นนักธุรกิจ ช่างไม้ นักเรียน เลขานุการ คนสร้างบ้าน ฯลฯ ซึ่งแต่ ละรายก็มีเหตุผลที่ต่างกันออกไป บางคนต้องการเงิน บางคนก็มีปัญหาในเรื่องการจ่ายเงิน บางคน ก็หลีกเลี่ยงความยากลำบากในการขายรถยนต์ที่ตนไม่ต้องการ เจ้าของบางรายก็เบื่อกับที่จะซ่อมรถ ยนต์ และต้องการทิ้งรถยนต์นั้นจึงแจ้งหาย เพื่อจะให้ได้รับรถยนต์ที่สภาพดีมาใช้ต่อไป บางรายก็แจ้ง ว่ามีถุงกอล์ฟ หรือเสื้อขนสัตว์อยู่ในรถยนต์เพื่อให้บริษัทประกันภัยจ่ายเงินให้ด้วย

กรณีที่ถูกกล่าวมานี้ต่างจากการลักทรัพย์ (Auto Theft) อย่างไรก็ตามบริษัท ประกันภัยก็มีวงเงินประกันภัยขั้นต่ำที่จ่ายสำหรับข้อเรียกร้อง ไม่ว่าจะ เป็นเรียกร้องจริงหรือฉ้อโกงก็ ตาม ซึ่งบริษัทประกันภัยบางรายก็ผลักภาระให้ลูกค้าด้วย เนื่องจากมีอัตราสูงมากในการแจ้งหาย

ซึ่งผู้แจ้งหายเหล่านี้ไม่ได้คิดว่าตนเองเป็นอาชญากร ตัวอย่างเช่น ตำรวจในสุดตันมีวิธีการที่เปลี่ยนไป คือ จะไม่รับการแจ้งความทางโทรศัพท์ ซึ่งผู้เสียหายต้องมายื่นข้อเรียกร้องด้วยตนเอง และตำรวจก็จะย้ำว่าถ้าแจ้งความเท็จ จะมีความผิดเช่นกัน ทำให้อัตราการแจ้งรถยนต์หายลดลงถึงร้อยละ 10⁸

การข้อโกงบริษัทประกันภัยก็จะมีไว้เหลือแต่เฉพาะอาชญากรอาชีพเท่านั้น ซึ่งทำตัวเป็นคนกลาง สำหรับค่าธรรมเนียมที่อาชญากรได้รับนั้นเพื่อเป็นค่าที่จะใช้จ่ายที่จะนำรถยนต์ไป และยืนยันกับเจ้าของว่าจะไม่เห็นรถยนต์คันนั้นอีก โดยส่วนมากจะนำไปทิ้งในทะเลสาบหรือแม่น้ำ ตามรายงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐฟลอริดา⁹

ปัจจุบันสหรัฐอเมริกาใช้วิธีการตรวจสอบรถยนต์ดังกล่าวดังนี้

1. ผู้ตรวจสำเนาหลักฐานจะทำการตรวจสอบสำเนาทั้งหมดที่สำคัญของรถยนต์จาก vin plate ซึ่งมองเห็นได้จากกระจกหน้ารถยนต์ ซึ่งจะมีทั้งตัวเลขและตัวอักษรที่ระบุแหล่งที่มาของรถยนต์นั้น
2. การประกอบ รุ่น ปี และข้อมูลในหน้าปิดจะถูกบันทึกในรายงานการตรวจสอบ รวมถึงบันทึกของตักแต่งที่มีราคาแพง อุปกรณ์เพิ่มเติมต่าง ๆ และสภาพรถยนต์โดยทั่วไป
3. ต้องมีรูปถ่ายภายในรถยนต์อย่างน้อย 3 รูป โดย 2 รูปจะต้องแสดงด้านท้าย ด้านข้างและด้านหน้า รวมถึงด้านคนขับด้วย ส่วนรูปสุดท้ายจะต้องแสดงฉลากรับรองความปลอดภัยมาตรฐาน (Federal Motor Vehicle Safety Certification Standard Label) รวมทั้ง Vin ด้วย ฉลากนี้จะอยู่ด้านหน้าประตูคนขับหรือขอบประตู ส่วนรูปที่จะเพิ่มขึ้นมาได้คือ ความเสียหายต่าง ๆ ที่เกิดกับรถยนต์

⁸ National Auto Theft Bureau (1987), Ananul Report,p.29

⁹ Ibid,p.29

รายงานและรูปถ่ายที่สมบูรณ์นั้นจะต้องส่งไปที่ศูนย์ข้อมูลทันที ซึ่งจะเก็บไว้ในคอมพิวเตอร์ที่มีประสิทธิภาพ เพื่อเรียกตรวจข้อมูลว่าตรงกับรถยนต์นั้น และ Vin อย่างถูกต้อง¹⁰

4.1.3.4 การจำหน่ายรถยนต์ของโจร

ในช่วงปลายทศวรรษที่ 1960 ตลาดรถยนต์ของโจร 2 แบบมีการขยายตัวมากขึ้น คือ รถยนต์ใหม่ที่น่ามาขายอีกครั้งหนึ่งและตลาดชิ้นส่วนรถยนต์ ซึ่งเมื่อความต้องการรถยนต์ที่ขโมยเพิ่มมากขึ้น ตลาดก็มีสินค้าให้เพิ่มตามตัว

การขายรถยนต์ที่ขโมยมานั้นต้องมีเทคนิคพอสมควร รวมทั้งขั้นตอนขณะขโมยด้วย กล่าวคือ สิ่งแรกนั้น รถยนต์จะต้องไม่เสียหายขณะขโมย ดังนั้น ขโมยอาชีพนั้นต้องมีทักษะและอุปกรณ์พิเศษ ตลาดขายประเภทนี้ต้องการผู้มีความสามารถหาหลักฐานด้านเอกสารจดทะเบียน และหาลูกค้าให้ด้วย ซึ่งองค์กรอาชญากรรมนี้มีบุคคลเหล่านี้อยู่ครบ ซึ่งก่อให้เกิดเป็นเครือข่ายการค้าขึ้น ซึ่งอาจเป็นบุคคลจากระบบราชการที่เกี่ยวกับรถยนต์นี้ด้วย โดยจะทราบกันในชื่อของ Salvage Switch ซึ่งรถยนต์ Salvage นี้ค่าซ่อมจะสูงกว่าราคารถยนต์ ซึ่งวิธีการนี้คือ อาชญากรจะซื้อรถยนต์นี้ในราคาถูกและเป็นรุ่นเดียวกับที่ขโมยมา โดยเขาไม่ต้องการตัวรถยนต์นั้นแต่จะต้องการสิทธิอื่น ๆ ของรถยนต์นั้น เช่น ทะเบียน เพื่อนำไปทำการสลับกับรถยนต์ที่ได้ขโมยมา¹¹

ธุรกิจการขโมยและการขายต่อเหล่านี้ประสานงานกันได้ด้วยดี และขโมยก็เป็นขโมยมืออาชีพ จนสามารถจัดหาทรัพย์สินที่ตลาดต้องการนั้นได้ก่อนที่จะเป็นที่นิยมในอุตสาหกรรมนั้น และรอเวลาที่ตัวแทนจะมาสั่งซื้อ ซึ่งโดยมากแล้วธุรกิจนี้สามารถหารรถยนต์ได้ตามการสั่งซื้อ

การจำหน่ายรถยนต์ของโจรนอกจากจะเป็นการนำรถยนต์ไปขายทั้งคันทั้งในประเทศและนอกประเทศแล้ว การจำหน่ายที่สำคัญประการหนึ่งก็คือ การนำไปแยกเป็นชิ้นส่วน

¹⁰ MSP.SCAR.Auto Theft Investigation,p.85

¹¹ National Auto Theft Bureau (1987), Ananul Report,p.24

ออกจำหน่ายเป็นชิ้นส่วนรถยนต์ (Chop Shop) ซึ่งในตลาดรถยนต์ที่มีเครื่องอำนวยความสะดวกได้ ขยายตัวมากขึ้น ก็มีตลาดรถยนต์ที่ได้จากการลักขโมยเพิ่มมากขึ้นเช่นกัน โดยเป็นตลาดขายชิ้น ส่วนรถยนต์ พวกเขาไม่รู้ว่าชิ้นรถยนต์มีราคาสูงขึ้น เนื่องจากมีผู้ต้องการเพิ่มมากขึ้น คนอเมริกันในปัจจุบันต้องการเก็บรักษารถยนต์เก่าโดยการซ่อมแซมมากกว่าการซื้อรถยนต์คันใหม่ บางครั้งรถยนต์ เก่าอาจต้องเปลี่ยนชิ้นส่วนไปเลย เพราะไม่สามารถซ่อมแซมได้อีกแล้ว ชิ้นส่วนรถยนต์ที่ผลิตออก จากโรงงานจะมีราคาสูงและต้องคอยนาน การขายชิ้นส่วนรถยนต์นี้จึงได้รับความนิยมมากขึ้น การ ขโมยรถยนต์สามารถทำได้ง่ายแต่การขายทั้งคันทำได้ยาก เพราะเอกสารประกอบรถยนต์ไม่มี จึง ต้องนำมาทำการแยกชิ้นส่วนออกขาย โดยเฉพาะรถเซฟวี (Chevy) ซึ่งมีผู้ต้องการซื้อชิ้นส่วนมาก จึงมี ส่วนผลักดันให้มีการขโมยรถยนต์เซฟวีมาก เมื่อ Demand และ Supply ตรงกัน ทำให้เกิด Chop Shop ขึ้น

Chop Shop เป็นศูนย์กลางขายของโจร หลังจากที่ได้รับซื้อมาจากพวกเขาโมย แล้วก็จะมีรับนำมาทำการแยกชิ้นส่วนออกขายอย่างถูกกฎหมาย ซึ่งผู้ซื้อกับพนักงานขายในร้านก็ต่างรู้ ดีว่าชิ้นส่วนรถยนต์เหล่านั้นได้มาจากวิธีการใด ผู้ที่จะได้ประโยชน์มากที่สุดก็คือ เจ้าของร้าน

บางรายมีการลงทุนทำการลักรถยนต์เอง แต่ส่วนมากมักจะรับซื้อจากพวก กลุ่มวัยรุ่น ผู้ลักรถยนต์จะได้เงินเพียง 200-300 ดอลลาร์ เมื่อแยกเป็นชิ้นส่วนขายแล้วเจ้าของร้านจะ ได้ราคาตั้งแต่ 500-2000 ดอลลาร์ ตามสภาพของรถยนต์¹²

สรุป

คดีเหล่านี้เป็นปัญหาที่สำคัญมากขึ้น เนื่องจากแรงจูงใจในทรัพย์สินมากขึ้น โดยมี โอกาสเพิ่มมากขึ้นในการหากำไรจากการขโมยนั้น โอกาสเหล่านี้มีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ส่วนคือ

1. มีทรัพย์สินที่จะขโมยมากพอสมควร
2. การขโมยนั้นทำได้โดยง่าย
3. มีตลาดรองรับที่สามารถแปลงทรัพย์สินนั้นเป็นเงินได้

¹²

ibid,p24

สองประการแรกนั้นขึ้นอยู่กับเจ้าของรถยนต์ต่าง ๆ ว่าเปิดโอกาสเพียงใด ส่วน ประการที่ 3 ก็ขึ้นอยู่กับความต้องการของคนทั่ว ๆ ไป ว่าต้องการสินค้าเหล่านั้นมากเพียงใด ซึ่ง ตลาดนี้ดำเนินการอย่างถูกกฎหมาย ซึ่งจัดหาของให้ลูกค้าในราคาถูก โดยไม่สนใจถึงแหล่งที่มาของ สินค้า นั้น

อาชญากรเหล่านี้มีหลายประเภท ตั้งแต่เพียงแต่อาศัยโอกาสจนถึงมืออาชีพ พวกที่เป็นมืออาชีพก็必将มีความเชี่ยวชาญมากในการเลือกสรรของที่จะขโมย จะได้ทรัพย์สินที่น่าสนใจ และ ขึ้นใหญ่กว่า ซึ่งใช้เวลาวางแผนน้อย และก็ได้เงินมากจากการกระทำนั้นด้วย วัยรุ่นส่วนมากจะ ขโมยทรัพย์สินและจะเลิกในเวลาต่อมา แต่ก็ยังมีบางรายที่ยังทำจนเป็นอาชีพไปเลย สุดท้ายก็จะ ต้องถูกจำคุก

การดูแลเอาใจใส่ทรัพย์สินนั้นเป็นเรื่องที่พิสูจน์ยาก โดยการลือครรถยนต์ที่ได้หรือมี เครื่องมืออื่น ๆ ที่มีความปลอดภัยก็สามารถป้องกันอาชญากรรมธรรมดาได้

4.2 กฎหมายของสหรัฐอเมริกาที่เกี่ยวข้องในการป้องกันและปราบปรามการลักทรัพย์

4.2.1 กฎหมายหลักทั่วไป

4.2.1.1 กฎหมาย Racketeer Influence and Corrupt Organization (RICO)

การบังคับใช้กฎหมายแก่องค์กรอาชญากรรมย่อมมีขอบเขตตามลักษณะองค์ กรอาชญากรรมของประเทศนั้น ๆ อย่างไรก็ตามก็ดีองค์กรอาชญากรรมได้วิวัฒนาการโดยมีความเชื่อมโยง กับองค์กรอาชญากรรมในประเทศต่าง ๆ ซึ่งก่อให้เกิดการกระทำผิดอาญาที่หลากหลาย การบังคับ ใช้กฎหมายในปัจจุบันไม่เพียงพอกับขอบข่ายและทิศทางขององค์กรอาชญากรรม ทิศทางขององค์ กรอาชญากรรมในปัจจุบันมุ่งไปสู่เงินและอำนาจ เพื่อที่จะขจัดองค์กรอาชญากรรมจึงจำเป็นที่จะ ต้องมีการบังคับใช้กฎหมายที่พิเศษ และมีอำนาจที่จะปราบปรามไปถึงการกระทำผิดกฎหมาย ที่ก่อ ตัวจากองค์กรอาชญากรรม ประเทศสหรัฐอเมริกาจึงได้บัญญัติกฎหมายไว้หลายฉบับ เพื่อจะ

ต่อต้านองค์กรอาชญากรรม เช่น กฎหมายป้องกันการกระทำมิจอาชีพ (Racketeer Influence and Corrupt Organization Statue) เป็นต้น

1. วัตถุประสงค์และสาระสำคัญของ RICO

กฎหมายที่ใช้บังคับใน ค.ศ.19 ในประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นกฎหมายที่มาจากหลักกฎหมายคอมมอนลอว์ ไม่ว่าจะเป็นความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ชมขึ้น ลักทรัพย์ หรือ ความผิดฐานอื่นมุ่งประสงค์ต่อการกระทำที่เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้น เหตุการณ์เดียวไม่ว่าจะเป็นผู้กระทำ หรือต่อเหยื่อของอาชญากรรม มีการฟ้องจำเลยเป็นรายบุคคล และพยายามที่จะกำจัดออกจากสังคม โดยการลงโทษจำคุกในระยะเวลาหนึ่ง

แต่ในปี ค.ศ.1970 รัฐสภาสหรัฐอเมริกาพิจารณาเห็นว่า การบังคับใช้กฎหมายในกระบวนการยุติธรรมไม่เพียงพอแก่การต่อต้านองค์กรอาชญากรรมในรูปแบบใหม่ ฉะนั้น ควรจะมีการบัญญัติกฎหมายใหม่ ซึ่งมีวัตถุประสงค์อย่างน้อย 3 ประการคือ

1. ควรมีจุดมุ่งหมายไม่ใช่การลงโทษเฉพาะตัวบุคคลเป็นรายตัวแต่เป็นการลงโทษองค์กรอาชญากรรม
2. ให้อำนาจรัฐที่จะจำคุกผู้กระทำผิดเป็นระยะเวลานานขึ้น ทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้ไขผู้กระทำผิด หรือเพื่อข่มขู่ไม่เพียงพอที่จะต่อต้านองค์กรอาชญากรรม
3. กฎหมายไม่ควรจะให้อำนาจรัฐในการลงโทษจำคุกผู้กระทำผิดเท่านั้น แต่ควรจะมีจุดมุ่งหมายของเหตุสูงใจของผู้กระทำผิด คือ เพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สิน

ฉะนั้น กฎหมายจะต้องมีความมุ่งหมาย เพื่อจำกัดเสรีภาพในการเคลื่อนไหวของผู้กระทำผิด และขจัดที่มาของอำนาจขององค์กรอาชญากรรม ซึ่งก็คือ เงินหรือทรัพย์สิน¹³ การกำหนดโทษทางอาญาที่สำคัญของ RICO จึงมี 3 ประเภท คือ โทษปรับ จำคุก และริบทรัพย์สิน

¹³ G. Robert Blakey, *Forfeiture of Legal Fees : Who Stanard To Lose?*,36,Emory Law Journal.781,784 (1987)

2. การประกอบมิชฉาชีพตามกฎหมาย RICO

มาตรา 1961(1) ของ RICO ได้ให้คำนิยามของ “การประกอบมิชฉาชีพ” ว่า หมายถึง การกระทำความผิดซึ่งระบุไว้ในอนุมาตราต่าง ๆ ตามข้อหาที่กำหนดไว้ว่าเป็นความผิดตาม RICO และอาจเป็นความผิดหลายฐาน หรือพยายามกระทำความผิดก็ได้ นอกจากนี้การสมคบกัน เพื่อกระทำความผิดหรือสมคบกันเพื่อพยายามกระทำความผิดก็เป็นความผิดตาม RICO

ข้อหาที่กำหนดไว้ตามกฎหมาย RICO มีทั้งข้อหาตามกฎหมายมลรัฐ และ ข้อหาตามกฎหมายสหรัฐรวมทั้งสิ้น 38 ข้อหา ข้อหาที่สำคัญที่เกี่ยวกับการปราบปรามอาชญากรรม การลักขโมยโดยตรงก็คือ ข้อหาตามกฎหมายสหรัฐอเมริกา (In Title 18,U.S.Code) มี 3 ข้อหาคือ

1. การประกอบการค้ารถยนต์หรือชิ้นส่วนของรถยนต์
2. การประกอบการค้าขนส่งรถยนต์ที่ถูกลักมารถหว่างรัฐ
3. การประกอบการค้าขนส่งทรัพย์สินที่ถูกลักมา¹⁴

มาตรา 1961 (5) ได้ให้คำนิยามของ “แบบแผนของการประกอบมิชฉาชีพ” ว่า หมายถึง “...การกระทำอย่างน้อยที่สุดสองการกระทำของการประกอบมิชฉาชีพ ซึ่งการกระทำหนึ่ง เกิดขึ้นภายหลังการประกาศให้กฎหมายนี้ใช้บังคับ การกระทำสองการกระทำนี้จะเป็นความผิดตามกฎหมายมลรัฐ หรือกฎหมายสหรัฐ หรือผิดทั้งกฎหมายมลรัฐและสหรัฐก็ได้ และจะเป็นความผิดฐานเดียว หรือคนละฐานก็ได้การกระทำครั้งก่อนไม่จำเป็นจะต้องมีการฟ้องคดีแล้ว¹⁵

¹⁴ US.Department of Justice ,Racteer Influence and Corrupt Organizations (RICO) : A Manual for Federal Prosecutors,D.C.:U.S.Government ,1988, p.96

¹⁵ ibid,p.51

แบบแผนการประกอบมิชชันตามเป้าหมายของ RICO จึงไม่ใช่กิจกรรมที่กระจัดกระจาย แต่ต้องมีความต่อเนื่อง และความสัมพันธ์กันจึงจะเป็นแบบแผน¹⁶ ดังนั้นการกระทำที่เป็นแบบแผนของการประกอบมิชชันจึงต้องมี องค์ประกอบดังนี้

- (1) วัตถุประสงค์เดียวกัน
- (2) ผลอย่างชัดเจน
- (3) ผู้ร่วมกระทำการกลุ่มเดียวกัน
- (4) เกี่ยวรายเดียวกัน
- (5) วิธีดำเนินการเดียวกัน¹⁷

3. เหตุผลในการฟ้องคดีตาม RICO

ไม่ว่าในทุก ๆ คดีจะต้องฟ้องตาม RICO เสมอไป เช่น การข้อโกงตามธรรมดา ไม่จำเป็นต้องฟ้องตาม RICO เว้นเสียแต่มีเหตุพิเศษในการกระทำเช่นนั้น RICO จะใช้ฟ้องคดีเมื่อมีวัตถุประสงค์พิเศษซึ่งไม่อาจกระทำได้โดยการฟ้องคดีธรรมดาพนักงานอัยการต้องใช้ดุลพินิจในการใช้อำนาจฟ้องคดีตาม RICO โดยพิจารณาจากเหตุผลต่อไปนี้มากกว่าหนึ่งข้อขึ้นไป

1. เป็นการจำเป็นจะต้องฟ้องตาม RICO เพราะโดยเหตุผลและขอบเขตของการฟ้องคดีอาญาโดยธรรมดาไม่อาจกระทำได้ในคดีนั้น
2. การฟ้องคดีตาม RICO จะได้รับคำพิพากษาซึ่งเหมาะสมแก่สถานการณ์
3. การฟ้องคดีตาม RICO สามารถรวบรวมฐานความผิดหลายฐานความผิดซึ่งอาจฟ้องคดีได้ในเขตอำนาจศาลต่างกัน
4. RICO เป็นความจำเป็นของรัฐในอันที่จะฟ้องคดี เพื่อต่อต้านจำเลยหรือจำเลยร่วม

¹⁶ U.S.Department of Justice,op.cit.footnote 10,p.53

¹⁷ U.S.Department of Justice ,op.cit.footnote 12,p.246

5. การฟ้องคดีตาม RICO จะเหมาะสมแก่การวิพากษ์ซึ่งได้สัดส่วนกับการประกอบอาชญากรรม
6. เป็นคดีที่ละเมิดกฎหมายของสหรัฐ แต่การฟ้องคดีเช่นนั้นจะไม่ประสบผลสำเร็จ ต้องให้อัยการของสหรัฐเป็นผู้ฟ้องคดี
7. เป็นคดีที่ละเมิดกฎหมายของสหรัฐ แต่การฟ้องคดีเป็นนโยบายในทางการเมือง ซึ่ง อาจเกิดปัญหาแก้อัยการท้องถิ่น¹⁸

4. การสมคบกันกระทำความผิดตาม RICO

การสมคบกันกระทำความผิดตาม RICO เป็นไปตามกฎหมาย RICO มาตรา 1962 สรุปได้ความดังนี้

การกระทำผิดสี่ประการที่จะเป็นการละเมิดกฎหมาย RICO คือ

(a) เป็นการมิชอบด้วยกฎหมายในกรณีที่ผู้ได้รับรายได้โดยตรง หรือโดยอ้อมจากการกระทำมิชอบวิชาชีพ หรือเรียกเก็บหนี้ซึ่งบุคคลเช่นว่านั้นมีส่วนร่วมเป็นตัวการตามมาตรา 2 บทที่ 1 ประมวลกฎหมายสหรัฐอเมริกา และนำรายได้นั้นไปลงทุนไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อม เพื่อให้เกิดประโยชน์ หรือก่อตั้ง หรือเข้าไปมีส่วนร่วมในธุรกิจ ซึ่งมีผลกระทบต่อการค้าภายใน หรือการค้าระหว่างประเทศ

(b) เป็นการมิชอบด้วยกฎหมายในกรณีที่ผู้ใดเข้าถือเอากิจการธุรกิจ มีผลกระทบต่อการค้าระหว่างรัฐ โดยใช้กิจกรรมมิชอบวิชาชีพ

(c) เป็นการมิชอบด้วยกฎหมายในกรณีที่ผู้ใดซึ่งถูกจ้าง หรือเข้าร่วมในธุรกิจ ซึ่งมีผลกระทบต่อการค้าภายในประเทศ หรือต่างประเทศ โดยมีส่วนร่วมหรือกระทำการโดยตรงหรือโดยอ้อมในกิจการธุรกิจดังกล่าว เพื่อประกอบกิจกรรมมิชอบวิชาชีพ หรือเพื่อการกู้ยืมเงินที่มิชอบด้วยกฎหมาย

¹⁸ U.S.Department of Justice ,Racketeer Influence and Corrupt Organization (RICO) :

(d) เป็นการมิชอบด้วยกฎหมายในกรณีและผู้ใดสมคบกัน เพื่อกระทำการตามความในอนุมาตรา (a)(b) หรือ (c) ของมาตรานี้

การสมคบกันกระทำการในอนุมาตรานี้ เป็นบทบัญญัติที่มีความสำคัญ และนำมาใช้มาก แม้ว่าจะมีความยุ่งยากในตัวบทบัญญัติดังนี้

การฟ้องจำเลยฐานสมคบกันตาม RICO นั้น ง่ายกว่าการฟ้องคดีสมคบกันกระทำผิดอาญาทั่ว ๆ ไป เพราะไม่ต้องพิสูจน์ถึงขนาดว่า ผู้ต้องหาแต่ละคนได้กระทำการฝ่าฝืนกฎหมาย RICO อย่างไร เพียงแต่พิสูจน์ให้เห็นแต่เพียงว่าผู้ต้องหาตกลงที่จะกระทำการฝ่าฝืนกฎหมาย RICO ก็เพียงพอ (คดี United States V.O Malley, 796 F 2d 891 (7 th Cir.1986))

ความมุ่งหมายอยู่ที่โครงสร้างของหลักกฎหมายสมคบกันกระทำผิดอาญา ซึ่งจะต้องพิสูจน์ให้เห็นชัดว่าจำเลยได้ตกลงกับบุคคลอื่นที่กระทำผิดอาญา แต่สาระสำคัญของการสมคบกันตามมาตรา 1962 (d) ก็คือ การตกลงที่จะกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดในอนุมาตรา (a) (b) หรือ (c) ซึ่งมีหลายประเด็นที่ทำให้การสมคบกันกระทำผิดตาม RICO แตกต่างจากการสมคบกันกระทำผิดอาญาทั่ว ๆ ไป แต่ก็มีบางแง่มุมที่เหมือนกันคือ การร่วมสมคบด้วยกัน และหลักกฎหมายของตัวการผู้สมคบเข้าด้วยกัน ไม่ต้องรู้ขอบเขตทั้งหมดของการกระทำที่จะสมคบกัน และไม่ต้องรู้ตัวผู้สมคบกันทุกคน แต่ตาม RICO ยอมรับว่า การสมคบกันนั้น อาจจะมีการกระทำที่เบี่ยงเบนไปจากการสมคบกันมาแต่เดิม ซึ่งแตกต่างจากหลักการสมคบกันกระทำผิดอาญา ส่วนขอบเขตของการสมคบกันนั้นต้องดูจากการตกลงใจ

5. การริบทรัพย์ในทางอาญาตาม RICO 18 U.S.C. มาตรา 1963

วัตถุประสงค์ของ RICO เพื่อจัดการแทรกแซงในทางธุรกิจจากองค์กรอาชญากรรม ดังนั้น การเอาไปเสียซึ่งประโยชน์ของจำเลยในธุรกิจที่ถูกต้องตามกฎหมายเป็นปัจจัยที่สำคัญของ RICO¹⁹

¹⁹ U.S.Department of Justice, op.cit., footnote 12, p.242

การกระทำความผิดครั้งก่อนและคำพิพากษา การริบทรัพย์ตาม 18 U.S.C. มาตรา 1963 ขึ้นกับคำพิพากษาว่าจำเลยได้กระทำความผิดตาม 18 U.S.C. มาตรา 1962

ข้อหาของการกระทำความผิดตาม RICO เป็นข้อหาของการกระทำความผิดอาญา ครั้งก่อนอันเป็นแบบของการกระทำมิฉฉาชีพ มาตรา 1962 (a) ห้ามมิให้ใช้เงินที่ได้มาจากการกระทำผิดกฎหมาย เพื่อให้ได้มาหรือคงไว้ ซึ่งผลประโยชน์ในธุรกิจซึ่งเกี่ยวข้องกับการค้าภายในประเทศ

มาตรา 1962 (a) ห้ามมิให้ได้มา หรือควบคุมธุรกิจโดยผ่านการกระทำที่ผิดกฎหมาย และมาตรา 1962 (c) ห้ามมิให้ใช้ธุรกิจเพื่อชักจูงการกระทำที่ผิดกฎหมาย

เมื่อบุคคลใดต้องคำพิพากษาตามข้อหาที่บัญญัติไว้ใน RICO บุคคลนั้นจะต้องรับโทษจำคุก ปรับ หรือริบทรัพย์

ทรัพย์ที่จะพึงริบตามมาตรา 1963

- มาตรา 1963 (a)(1) ทรัพย์สิน (การได้มาซึ่งประโยชน์โดยมิชอบ)

มาตรา 1963 (a)(1) ให้อำนาจรัฐริบ "ประโยชน์ใด ๆ" ที่ได้รับหรือคงอยู่ด้วยการละเมิดกฎหมาย RICO คำว่า "ประโยชน์ใด ๆ" นี้ศาลสูงสหรัฐได้วินิจฉัยไว้ว่ารวมถึงรูปแบบใด ๆ ของทรัพย์สินรวมทั้งกำไร หรือรายได้ซึ่งได้รับผ่าน หรือส่งมาจากการกระทำผิดตามกฎหมาย RICO

รัฐมีหน้าที่พิสูจน์แต่เพียงว่า จำเลยได้รับจำนวนของรายได้ โดยผิดกฎหมายจากการประกอบมิฉฉาชีพ แต่ไม่ต้องพิสูจน์ถึงร่องรอยของรายได้ที่จำเลยเป็นเจ้าของทรัพย์สิน

ดังนั้น ผลของการริบทรัพย์ในส่วนที่เกี่ยวกับการริบเงิน คือ การริบทรัพย์เป็นโทษที่มุ่งกระทำต่อตัวบุคคล เมื่อมีคำพิพากษาให้ริบเงินจำนวนที่แน่นอนก็คือ เงินที่จำเลยได้รับมาโดยผิดกฎหมาย ซึ่งจะเป็นเงินจำนวนใดก็ได้ โดยรัฐไม่ต้องพิสูจน์ร่องรอยของรายได้ที่มีขอบด้วย

กฎหมาย เพื่อที่จะแยกแยะว่าตัวเงินใดที่จำเลยได้รับ แต่พิสูจน์เพียงว่าจำเลยได้รับเงินจำนวนหนึ่งก็เพียงพอแล้ว และแม้ว่าจำเลยจะโอน หรือจำหน่ายผลกำไร หรือรายได้ของตนไปเสียก่อนมีคำพิพากษา รัฐก็สามารถริบจำนวนรายได้ที่มีชอบด้วยกฎหมายได้ เพราะอาจสันนิษฐานได้ว่าเงินของจำเลยก็ยังคงรวมอยู่ในทรัพย์สินที่จำเลยเป็นเจ้าของ²⁰

- มาตรา 1963 (a)(2) ทรัพย์สิน (ประโยชน์ในธุรกิจ)

มาตรา 1963 (a)(2) ให้อำนาจรัฐริบประโยชน์ เอกสารสิทธิ สิทธิเรียกร้องทรัพย์สิน หรือสิทธิตามสัญญาจากที่มาซึ่งมีอิทธิพลเหนือธุรกิจ

: ธุรกิจ ธุรกิจตามอนุमतรานี้ หมายถึง การรวมตัวของบุคคล หุ้่นส่วนสมาคม ความเกี่ยวข้องตามกฎหมาย สหพันธ์ หรือกลุ่มบุคคล ซึ่งรวมกันโดยข้อเท็จจริงไม่ว่าจะมีกฎหมายรับรองหรือไม่ ดังนั้นการรวมตัวดังกล่าวจะครอบคลุมไปถึงธุรกิจตามกฎหมาย และองค์กรอาชญากรรม²¹

: ทรัพย์สินที่จะพึงริบ อนุमतรานี้มุ่งจะริบแหล่งที่มาของอำนาจมากกว่าเงินทุน หรือเงิน ประโยชน์ในธุรกิจ รวมถึงหุ้่นในกิจการของจำเลย หรือกิจการของหุ้่นส่วน

ทรัพย์สินที่จำเลยเป็นผู้ถือครองในกิจการ เป็นทรัพย์สินอันพึงริบไม่ว่าจะเป็นทรัพย์สินที่แปดเปื้อนจากการประกอบการมิฉะพหรือไม่ว²²

ทรัพย์สินที่จะพึงริบตามอนุमतรานี้ อาจแยกออกได้เป็น

(a) ประโยชน์

(b) เอกสารสิทธิ

²⁰ Asset Forfeiture Office ,op.cit.,footnote 27,p.138

²¹ Ibid,p.139

²² U.S.Department of Justice ,op.cit.,footnote 12.p.140

(c) สิทธิเรียกร้อง

(d) ทรัพย์สินหรือสิทธิที่ได้มาตามสัญญา หรือจากแหล่งที่มาซึ่งมีอิทธิพลเหนือ

ธุรกิจ

ทรัพย์สินของจำเลยซึ่งไม่ใช่ส่วนที่ลงในธุรกิจโดยตรง แต่ทำให้จำเลยควบคุม

ธุรกิจ ก็อาจ ฎกริบได้

: มาตรา 1963 (a)(3) ทรัพย์สิน (รายได้ของ RICO) มาตรา 1963 (a) (3) ให้
อำนาจรัฐริบทรัพย์สินซึ่งจำเลยก่อตั้ง หรือได้รับจากการกระทำที่กำหนดห้ามไว้ตาม RICO เพื่อที่จะ
ครอบคลุมไปถึงกำไร หรือรายได้ที่มีขอบด้วยกฎหมาย โดยรัฐมีหน้าที่พิสูจน์ว่าจำนวนเงิน หรือทรัพย์สิน
สินใดที่จำเลยได้รับผ่านจากการประกอบมิชฉาชีพ

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าสหรัฐใช้กฎหมาย RICO เป็นมาตรการในการแทรกแซงและ
กำจัดองค์กรอาชญากรรมรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งก็เป็นมาตรการหนึ่งที่ใช้ในการปราบปรามอาชญากรรม
การลักขโมย โดยที่กฎหมาย RICO ได้มีการกำหนดฐานความผิดเกี่ยวกับการขนส่งรถยนต์ที่ลัก
มาระหว่างรัฐ และการประกอบการค้ารถยนต์และชิ้นส่วนของรถยนต์ไว้ในกฎหมายของสหรัฐฯ ตาม
ที่ได้กล่าวมาแล้ว

4.2.2.2 CONSPIRACY : กฎหมายลงโทษความผิดฐานสมคบกันกระทำความผิด

1. ความหมายและประเภทของหลักการสมคบกันกระทำความผิด

ความหมายและประเภทของการสมคบกันกระทำความผิด (Conspiracy)
ทางกฎหมายแบ่งออกได้เป็น 2 นัยตามกฎหมายของประเทศอังกฤษและประเทศสหรัฐอเมริกา ดังนี้
คือ

ประเทศอังกฤษ

OSBORN" S CONCISE LAW DICTIONARY ได้ให้คำจำกัดความของการสมคบกระทำความผิด (CONSPIRACY) ไว้ว่า

“ การสมคบกันกระทำความผิด (CONSPIRACY) คือ ความตกลงของบุคคลสองคน หรือมากกว่านั้น เพื่อกระทำการอันมิชอบด้วยกฎหมาย ไม่ว่าจะโดยลักษณะของการกระทำจะเป็นความผิดอาญาหรือละเมิด หรือเพื่อกระทำการอันมิชอบด้วยกฎหมายโดยวิธีการอันมิชอบด้วยกฎหมายไม่ว่าจะได้มีการกระทำความผิดหรือไม่ก็ตาม “²³

การสมคบกระทำความผิด (Conspiracy) จึงเป็นความสำเร็จผิดตั้งแต่ได้มีความตกลง หรือมีการกำหนดแผนการร่วมกันระหว่างผู้กระทำความผิด โดยไม่ต้องคำนึงว่าจะมีการกระทำตามที่ได้ตกลงกันตามแผนการหรือไม่ ซึ่งความตกลงอาจกระทำในรูปของวาจา ลายลักษณ์อักษร หรือเพียงเข้าใจกันโดยปริยายระหว่างผู้กระทำความผิดได้ ความสำคัญของการสมคบกันกระทำความผิดมิได้อยู่ที่การกระทำหรือการพยายามกระทำ หรือการก่อวัตถุประสงค์เพื่อกระทำความผิด แต่อยู่ที่การกำหนดแผนการ หรือความตกลงระหว่างฝ่ายที่เกี่ยวข้อง และการกระทำที่ปรากฏนั้นได้กระทำร่วมกันโดยความยินยอมพร้อมใจในวัตถุประสงค์อันเดียวกัน ในการฟ้องร้องคดีนั้น ถ้าปรากฏว่าได้มีการร่วมกันสมคบเพื่อกระทำการและการกระทำนั้นเป็นการผิดกฎหมาย ก็สามารถฟ้องร้องดำเนินคดีได้ บุคคลจึงอาจถูกพิพากษาว่ามีความผิดฐานสมคบ (CONSPIRACY) ตั้งแต่เมื่อกำหนดแผนการขึ้น และก่อนที่จะมีการกระทำตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตกลงกันนั้น ส่วนการกระทำที่ปรากฏออกมภายนอก (Overt Act) นั้น ถือเป็นพยานหลักฐานของการสมคบกระทำความผิด

ในประเทศอังกฤษได้แบ่งการสมคบกระทำความผิดเป็น 2 รูปแบบ ²⁴ คือ

²³ John Burk , Osborn 's Concise Law Dictionary (London : Sweet & Maxwell ,1936,p.89

²⁴ Victoria Force Detective Training School , Conspiracy: แปลโดย สุรพล ไตรเวทย์ ,กรุงเทพมหานครสำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด,2526 (อัดสำเนา)

1. การสมคบกันกระทำความผิดตามกฎหมาย COMMON LAW ได้แก่ การกระทำที่มีวัตถุประสงค์ ในกรณีใดกรณีหนึ่งดังต่อไปนี้คือ

- 1.1 การสมคบกันในการกระทำความผิดซึ่งมีโทษตามกฎหมาย
- 1.2 การสมคบกันในการหลอกลวงและฉ้อโกง
- 1.3 การสมคบกันในการก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคล โดยการละเมิดนอกเหนือไปจากการฉ้อโกง
- 1.4 การสมคบกันเพื่อกีดกัน ขัดขวาง บิดเบือน หรือหลีกเลี่ยง กระบวนการยุติธรรม
- 1.5 การสมคบกันเพื่อทำลายต่อความสงบสุข หรือขัดต่อประโยชน์ของสาธารณะ

2. การสมคบกันกระทำความผิดตามที่ได้กำหนดไว้ในบทบัญญัติของกฎหมาย เช่น ตามพระราชบัญญัติความผิดอาญา 6231 (Crime Act 6231) และพระราชบัญญัติความผิดอาญาเครือจักรภพ (Commonwealth Crime Act)

ประเทศสหรัฐอเมริกา

AMERICAN JURISPRUDENCE ได้ให้คำจำกัดความของการสมคบกระทำ ความผิดว่า

“ การสมคบกันกระทำความผิด (Conspiracy) คือ การตกลงระหว่างบุคคล ตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำอาชญากรรม (Criminal Act) หรือเพื่อกระทำการอันมิชอบด้วยกฎหมาย หรือโดยการกระทำอาชญากรรม”²⁵

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าถ้าวัตถุประสงค์ของการตกลงกัน (The object of the agreement) และวิธีการกระทำ เป็นการอันมิชอบด้วยกฎหมาย การสมคบกันนั้นก็ไมถือว่าเป็น

²⁵ Kraul Jayson , American Jurisprudence 2 nd ,Volume 16(New York : The Lawyers Co-Operative Punishing Co.,1991,p.129

ความผิด การสมคบกันกระทำความผิด (conspiracy) เป็นความผิดที่มีลักษณะแห่งการเริ่มต้นความผิด (Inchoate Crime) ก่อนที่จะนำไปสู่ความผิดอื่นต่อไป²⁶ กล่าวคือ การตกลงกันที่จะกระทำความผิด ถือว่ามีความผิดฐานสมคบ (Conspiracy) และเมื่อได้กระทำความผิดตามวัตถุประสงค์การตกลงกันนั้นก็ถือว่า มีความผิดฐานหนึ่ง แยกต่างหากจากความผิดฐานสมคบ แต่อย่างไรก็ตาม²⁷ ความผิดฐานสมคบ ถือว่าเป็นความผิดไม่ร้ายแรง (Misdemeanor) แม้ว่าวัตถุประสงค์ของการสมคบกันนั้นจะเป็นความผิดอาญาที่ร้ายแรง (Felonry) ก็ตาม ปัจจุบันประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการสมคบกันกระทำความผิดเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อที่จะกำหนดขอบเขตของการกระทำความผิด

กฎหมายของสหรัฐอเมริกา²⁸ ได้บัญญัติเกี่ยวกับการสมคบกันกระทำความผิด (Conspiracy) ไว้ว่า

“ถ้าบุคคลสองคนหรือมากกว่านั้นสมคบกันเพื่อกระทำความผิดต่อกฎหมายสหรัฐอเมริกา หรือ ตัวแทนของบุคคลใด ในลักษณะใด หรือเพื่อวัตถุประสงค์ใด และบุคคลหนึ่งบุคคลใดหรือมากกว่าในจำนวนนั้น ได้กระทำการใด ๆ เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของการสมคบ แต่ละคนจะถูกปรับไม่เกิน 10,000 ดอลลาร์ หรือจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าวัตถุประสงค์ของการสมคบกันนั้น เพื่อกระทำความผิดลหุโทษ ผู้สมคบกันนั้นจะต้องรับโทษจำคุกไม่เกินอัตราโทษขั้นสูงที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น”

การสมคบกันกระทำความผิด (Conspiracy) จึงเป็นการร่วมกันระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป โดยตกลงกันเพื่อร่วมกระทำการอันเป็นความผิดอาญา หรือกระทำ

²⁶ Dix George E. Criminal Law 11 th.ed ZNewYork: Harroult Brace Jovanovich Legal and Professional pub,1939),p.43

²⁷ Smith,J.C. and Hogan , Bian Criminal Law 4 nd.ed. Zlondon: Butterworth & Publisher,1978),p.216

²⁸ 18 U.S.C. S.371

การสมคบกันกระทำความผิด (Conspiracy) จึงเป็นการร่วมกันระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป โดยตกลงกันเพื่อร่วมกระทำการอันเป็นความผิดอาญา หรือกระทำการอันมิชอบด้วยกฎหมาย กฎหมายการสมคบกันกระทำความผิดเป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์ในการป้องกันสังคมให้พ้นจากอันตรายเกิดจากการร่วมกันกระทำความผิดอาญา และให้มีการพิสูจน์ว่า ได้มีความตกลงในการกระทำความผิดอันเป็นภัยคุกคามต่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม โดยกฎหมายกำหนดบทลงโทษสำหรับความตกลงโดยเฉพาะ

ในประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีการแบ่งแยกความผิดฐานสมคบ (Conspiracy) ตามการกระทำที่เปิดเผย (Overt Act) เป็น 2 ประเภท²⁹ คือ

1. การสมคบกระทำความผิดที่มีการกระทำ (Overt Act Trye Conspiracies)
  - 1.1 บุคคลสองคนหรือมากกว่านั้น ตกลงกันที่จะกระทำความผิดใด ๆ และ
  - 1.2 จำเลยสมคบกันกระทำความผิดโดยรู้ และโดยเจตนาที่จะกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดเกิดขึ้น เพื่อดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของการสมคบกันนั้น และ
  - 1.3 ในระหว่างการสมคบกันนั้น จะต้องมีการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดเกิดขึ้น เพื่อดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของการสมคบกันนั้น
2. การสมคบกันกระทำความผิดซึ่งไม่มีการกระทำ (Narcotic and Other Non-Overt Act Conspiracies) กฎหมายสมคบกันกระทำความผิดบางฉบับบัญญัติให้การสมคบกันเป็นความผิด โดยไม่จำเป็นต้องมีการกระทำ เช่น การสมคบกันโดยเจตนาที่จะจำหน่าย หรือครอบครองเพื่อจำหน่ายสารควบคุม สมคบกันเพื่อแทรกแซงการค้าระหว่างรัฐ สมคบกันเพื่อนำเข้าหรือส่งออกทางทะเล สมคบกันเพื่อกระทำการอันเป็นปฏิปักษ์ต่อสิทธิพลเมือง สมคบกันเพื่อรีดไถและติดสินบน

²⁹ D.E.A. Law Application to Criminal Forfeiture Proceeding : แปลโดย สุรพล ไตรเวทย์ , กรุงเทพมหานคร : สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, 2527, (อัดสำเนา)

(RICO Conspiracy) ซึ่งไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ว่ามีการกระทำโดยเปิดเผย (Overt Act) แต่พนักงานอัยการจะต้องพิสูจน์ว่า

1. จำเลยและบุคคลอื่นอย่างน้อย 1 คน ได้ตกลงกันเพื่อกระทำผิด
2. จำเลยได้ทราบแผนการหรือความตกลงอันเป็นสาระสำคัญ
3. จำเลยได้สมัครใจที่จะมีส่วนในการกระทำผิด หรือแผนการใน

การกระทำผิด

สรุป หลักการสมคบกันกระทำผิด (Conspiracy) ของประเทศอังกฤษ และประเทศสหรัฐอเมริกามีลักษณะที่เหมือนกัน คือ การสมคบกันกระทำผิดจะต้องประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ทำการตกลงกัน (Agreement) โดยมีวัตถุประสงค์ของการตกลงกัน หรือโดยวิธีการกระทำมิชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งในประเทศอังกฤษ การสมคบจะสำเร็จเป็นความผิดเพื่อสิ้นสุดการตกลงกัน โดยไม่จำเป็นต้องมีการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งที่แสดงว่ามีการตกลงกัน (Non-Overt Act) แต่ในประเทศสหรัฐอเมริกาได้กำหนดให้การสมคบกันบางประเภทสำเร็จเป็นความผิดได้จะต้องมีการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งเปิดเผยออกมาเพื่อชี้ให้เห็นถึงการตกลงกันกระทำผิด (Overt Act)

2. ความรับผิดในการสมคบกระทำผิด

1. ความรับผิดในความผิดฐานสมคบ และความผิดตามวัตถุประสงค์ของการสมคบ (Liability for Conspiracy and Substantive Offence) ตามกฎหมายคอมมอนลอว์ ถือว่าความผิดฐานสมคบเป็นความผิดไม่ร้ายแรง (Misdemeanor)³⁰ และถ้าวัตถุประสงค์ของการสมคบกันเป็นความผิดร้ายแรง (a felony) ความผิดฐานสมคบจะกลืนเข้าไปในความผิดหลัก (The Substantive Offence) และไม่อาจแยกฟ้องได้ เว้นแต่ความผิดหลักนั้นเป็นความผิดอาญาไม่ร้ายแรง หรือกรณีที่

³⁰ Misdemeanor คือ ความผิดอาญาที่กฎหมายคอมมอนลอว์ไม่ได้บัญญัติให้รับทรัพย์ และผู้กระทำผิดถูกลงโทษไม่ถึงประหารชีวิต ราชละเอียด หลวงประเสริฐมุนีจ.กฎหมายลักษณะอาญาของอังกฤษ ภาค 1, กรุงเทพมหานคร:โรงพิมพ์ภูไท 2475, หน้า 3

ความผิดฐานสมคบได้ถูกกำหนดให้เป็นความผิดอาญาร้ายแรง ก็ไม่อาจใช้ทฤษฎีกลิ่นกันของความผิด (The Merger Doctrine) ให้ความผิดฐานสมคบกลืนเข้าไปในความผิดหลักได้³¹

แต่ในปัจจุบัน ความผิดฐานสมคบ (Conspiracy) จะไม่กลืนเข้าไปในความผิดที่เป็นวัตถุประสงค์ของการสมคบ ดังนั้น จำเลยจึงถูกพิพากษาให้มีความผิดทั้งสองกระทง ทั้งความผิดฐานสมคบ และความผิดที่เป็นวัตถุประสงค์ของการสมคบ ซึ่งได้ลงมือกระทำแล้ว³²

มีข้อสังเกตว่า เมื่อมีการฟ้องในฐานะพยายามกระทำความผิดแล้ว จะฟ้องในความผิดฐานสมคบอีกไม่ได้ หรือเมื่อมีการฟ้องในความผิดฐานสมคบแล้ว จะฟ้องในความผิดฐานพยายามกระทำความผิดไม่ได้

ในกรณีผลของการกระทำความผิดซึ่งต่างไปจากวัตถุประสงค์ที่ได้ตกลงกันไว้ นั้นมิได้มีความหมายว่า ผู้ร่วมกระทำจะต้องกลับกลายเป็นมีวัตถุประสงค์ดังเช่นที่ผลของการกระทำปรากฏ แต่อาจเป็นไปได้ที่เป็นเทคนิคในการฟ้องโดยฟ้องว่า ได้ร่วมสมคบ (Conspiracy) ดังเช่นที่ผลของการกระทำได้ปรากฏอยู่ โดยใช้ผลของการกระทำนี้เป็นพยานหลักฐานสนับสนุนคำฟ้องว่า ได้มีการตั้งใจกระทำผิดเช่นนั้น แต่ผู้พิพากษามักไม่เห็นด้วยกับวิธีการนี้ เพราะจะไม่เป็นการยุติธรรมกับจำเลย³³ ดังนั้น เมื่อมีหลักฐานเพียงพอที่จะพิสูจน์ได้ว่า ความผิดหลักหรือความผิดตามวัตถุประสงค์ของการสมคบซึ่งบุคคลได้ตั้งใจร่วมกระทำเป็นอย่างไรแล้ว จึงเป็นการไม่สมควรถ้าจะตั้งข้อหาสมคบกระทำผิดในทางอื่นซึ่งแตกต่างจากที่ผู้สมคบกันนั้นได้ตั้งใจไว้แต่เดิม

2. ความรับผิดของผู้ร่วมสมคบกระทำผิด (Liability for crime of Co-Conspirators) เมื่อมีการตกลงกันหรือกำหนดแผนการในการกระทำความผิดแล้ว การสมคบกันนั้น

³¹ Kraut Jayson } American Jurisprudence ,p.130

³² Dix George E. Criminal Law ,p.98

³³ R.V.West and Others (1948) 1 A.E.R. P.720 อ้างถึงใน D.E.A. Law Application to Criminal Forfeiture Proceeding แปลโดย สุรพล ไตรเวทย์ : 2527 (อัดสำเนา)

สำเร็จเป็นความผิด ผู้ร่วมสมคบทุกคนจะต้องมีความผิดฐานสมคบ (Conspiracy) และเมื่อผู้ร่วมสมคบคนหนึ่งคนใดได้กระทำความผิดตามวัตถุประสงค์ของการสมคบบนนั้น ผู้ร่วมสมคบอื่นแม้จะมีได้ร่วมลงมือกระทำความผิดนั้นด้วย ก็ต้องรับผิดในความผิดซึ่งผู้ร่วมสมคบอื่นได้กระทำไปภายใต้ขอบเขตของการสมคบกันนั้น³⁴ ซึ่งเป็นไปตามหลักความรับผิดจากการกระทำของบุคคลอื่น (Vicarious Liability) และโดยความรับผิดจากการกระทำของบุคคลอื่นนี้เป็นความรับผิดเด็ดขาด (Strict Liability) เช่น

นาย A ,B และ C ได้ปรึกษากันที่จะไปลักทรัพย์ของผู้อื่น และได้มีการตกลงวางแผนในการที่จะไปลักทรัพย์ ดังนี้ เมื่อได้ตกลงแผนการเสร็จ ทั้งสามคนก็มีความผิดฐานสมคบ (Conspiracy) สำเร็จสมบูรณ์แล้ว ต่อมานาย A ป่วยจึงไม่ได้ไปตามที่ตกลงไว้ คงมีแต่นาย B และ C ไปลักทรัพย์เท่านั้น ดังนั้น เมื่อนาย B และ C ไปลักทรัพย์ผู้อื่นจึงมีความผิดฐานลักทรัพย์ ส่วนนาย A แม้ว่าไม่ได้ไปลักทรัพย์กับนาย B และ C เพราะป่วย แต่ได้เข้าร่วมตกลงในแผนการลักทรัพย์ จึงต้องรับผิดในความผิดฐานลักทรัพย์ด้วย ความรับผิดของนาย A นี้เป็นความรับผิดจากการกระทำของบุคคลอื่น (Vicarious Liability) ตามหลักผู้ร่วมสมคบกระทำผิด (The Co-Conspirator Doctrine)

แต่มีข้อสังเกตว่า ความผิดนั้นต้องเป็นความผิดที่อาจคาดหมายได้ล่วงหน้า ซึ่งเป็นผลจากการสมคบกันกระทำความผิดด้วย³⁵

3. รูปแบบของการตกลงกันในหลักความผิดฐานสมคบ

การที่จะลงโทษผู้กระทำผิดตามหลักความผิดฐานสมคบได้ ประการสำคัญจะต้องพิสูจน์ให้เห็นถึง “การตกลงกัน” ของผู้ร่วมกระทำความผิด ในเรื่องนี้ศาลของประเทศสหรัฐอเมริกาจึงได้วางรูปแบบของการตกลงกันพอสรุปได้ 2 รูปแบบ³⁶ คือ

³⁴ Pinkerton V. United States , 328 U.S. 640 (1946)

³⁵ Dix George E. Criminal Law ,p.100-101

1. รูปแบบการตกลงกันในลักษณะห่วงโซ่ (Chain Conspiracy) ศาลสหรัฐอเมริกาจะพิจารณาให้เห็นว่าการกระทำที่มีการเชื่อมโยงต่อกันโดยไม่ขาดสายเหมือนเป็นห่วงโซ่ โดยที่ผู้ร่วมสมคบกระทำผิดที่อยู่ปลายสายโซ่ข้างหนึ่งของห่วงโซ่รู้ที่อยู่ การกระทำผิดกฎหมายนั้นไม่หยุดอยู่ที่ใครคนใดคนหนึ่งเท่านั้น และผู้ที่อยู่อีกปลายข้างหนึ่งของห่วงโซ่รู้ว่าการกระทำผิดไม่ได้เกิดจากตนเองหรือผู้กระทำก่อนหน้าตนดังเช่น คดีการลักลอบนำเข้ายาเสพติดเพื่อขายในประเทศสหรัฐอเมริกา ศาลได้พิสูจน์ให้เห็นว่า ผู้ลักลอบนำเข้ารู้ว่าพ่อค้าคนกลางจะต้องขายยาเสพติดให้ต่อผู้จำหน่ายรายย่อย และผู้จำหน่ายรายย่อยก็รู้ว่าพ่อค้าคนกลางจะต้องซื้อยาเสพติดนี้มาจากผู้ลักลอบนำเข้าไม่รายใดก็รายหนึ่ง โดยศาลให้เหตุผลว่าเป็นการสมคบกลุ่มเดียวกัน (Single Conspiracy)³⁷

2. รูปแบบการตกลงกันในลักษณะวงล้อ (Wheel Conspiracy) มีลักษณะของการที่มีคนกลุ่มหนึ่งเป็นศูนย์กลางในการติดต่อเหมือนเป็น “ดุมล้อ” (Hub) และมีคนหลาย ๆ คนเข้ามาติดต่อในกิจการที่ผิดกฎหมายกับคนที่เป็นศูนย์กลาง ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างคนที่เป็นศูนย์กลางกับคนที่มาติดต่ออาจจะลากเส้นได้เปรียบเสมือนเป็น “ซี่ล้อ” (Spokes) ที่มารวมศูนย์อยู่ที่ดุมล้อ ซึ่งการพิจารณาต้องโยงความสัมพันธ์ระหว่างบรรดาคนที่เข้ามาติดต่อที่เห็นซี่ล้อนั้น ถ้าหาความสัมพันธ์ได้ก็เป็นเสมือนกับว่าสามารถโยงเส้นขอบล้อ(Rim)ได้ จะทำให้ล้อมีลักษณะที่สมบูรณ์ขึ้นมา³⁸

คดีที่เป็นตัวอย่างของรูปแบบการสมคบกันกระทำความผิดแบบวงล้อ คือ คดีเป็นเรื่องที่หญิงส่งลูกค้าที่ต้องการทำแท้ง ซึ่งขณะนั้นเป็นเรื่องผิดกฎหมายไปให้นายแพทย์ที่รับทำแท้ง หญิงผู้นั้นเลยถูกศาลฟ้องฐานสมคบกันเพื่อประกอบการทำแท้งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายพร้อม ๆ กันกับหญิงอีกหลายคนที่ทำหน้าที่ส่งลูกค้าให้นายแพทย์ผู้นั้น ศาลในคดีนี้ตัดสินว่าเป็น Single Conspiracy โดยศาลให้เหตุผลว่า หญิงทุกคนที่ส่งลูกค้ามาทราบว่าคุณอื่นกำลังทำเช่นนั้นอยู่เหมือนกัน และด้วยเหตุผลที่มีคนช่วยกันส่งลูกค้ามาให้นายแพทย์คนนี้ทำให้เขาสามารถประกอบ

³⁶ กิตติพงษ์ กิตยารักษ์, การนำเอาหลักความผิดฐานสมคบมาใช้ในประเทศไทย, บทบัญญัติ เดือนมิถุนายน 2537, หน้า 113-114

³⁷ U.S. Department of Justice, op.cit., footnote 12, p.256

³⁸ Ibid, p.256

กิจการอยู่ได้ จึงอาจกล่าวได้ว่าทุกคนมีส่วนร่วมและมีผลประโยชน์ร่วมในกิจการทำแท้งนี้ จึงสามารถลงโทษทุกคนในความผิดฐานสมคบ โดยถือว่านายแพทย์ในที่นี้คือ ดุมล้อย หญิงที่ส่งลูกค้ำมาหานายแพทย์เป็นซี้ล้อย และเมื่อสามารถพิสูจน์ความสัมพันธ์หรือผลประโยชน์ร่วมของซี้ล้อยได้ก็อาจกล่าวได้ว่า ประสบความสำเร็จในการสร้างซอบล้อย ซึ่งโยงความสัมพันธ์ของผู้ร่วมสมคบกันทั้งหมดเข้ามาอยู่ในความผิดสมคบกลุ่มเดียวกัน (Anderson V. Superior Cout. 78 Cal.App.2d 22 (1947))

การใช้หลักการสมคบกันกระทำความผิดในประเทศคอมมอนลอว์ทั้งประเทศอังกฤษและประเทศอเมริกา นอกจากจะใช้กฎหมายนี้เพื่อป้องกันการกระทำผิดอย่างกว้างขวางแล้วยังมีการใช้เพื่อปราบปรามการกระทำที่มีลักษณะองค์กรอาชญากรรม (Organized Crime) อีกด้วย โดยจะใช้หลักการตกลงกัน (Agreement) ในความผิดฐานสมคบที่มีขอบเขตกว้างขวาง ครอบคลุมลักษณะการกระทำของหัวหน้าหรือผู้ที่อยู่เบื้องหลังให้เป็นความผิด

ในการพิสูจน์ความผิดของหัวหน้าหรือผู้ที่อยู่เบื้องหลังองค์กรอาชญากรรมนั้น โดยลักษณะการตกลงแผนการกระทำความผิด จะใช้วิธีอ้อมค้อม ซ่อนเร้น ลักลอบ และปกปิดเป็นความลับ ยากแก่บุคคลภายนอกจะรู้ได้ ในการแสวงหาพยานโดยตรง (Direct Evidence) เพื่อพิสูจน์ความผิดจึงกระทำไม่ได้ลำบาก เพื่อแก้ไขปัญหานี้ การพิสูจน์เกี่ยวกับการสมคบกระทำ ความผิดจึงสามารถรับฟังพยานแวดล้อมกรณี (Circumstantial Evidence) และมีข้อยกเว้นหลักห้ามรับ ฟังพยานบอกเล่า (Hearsay Exception) โดยสามารถรับฟังคำรับของผู้ร่วมกระทำความผิด (Co-conspirator) ซึ่งการรับฟังพยานหลักฐานดังกล่าวนี้ ย่อมสามารถสืบสาวถึงหัวหน้าหรือผู้ที่อยู่เบื้อง หลังการกระทำความผิดได้ ตัวอย่างเช่น X ได้ตกลงวางแผนปล้นธนาคารกับ D1 D2 และ D3 โดย ที่คนทั้งสามไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลย ดังนั้นการสมคบกันดังกล่าวมีความสัมพันธ์กันแบบ “วงล้อ” (Wheel Conspiracy) โดย X ทำหน้าที่เป็นดุมล้อยรถ (Hub of the wheel) ถ้า D1 ถูกจับกุมดำเนินคดี และรับว่าได้สมคบกระทำผิดกับ X คำรับของ D1 ก็สามารถรับฟังยันกับ X ได้ และถ้า X รับว่าได้สม คบกับ D2 และ D3 ด้วย คำรับของ X ก็ฟังยัน D2 และ D3 ได้ ดังนั้น ทั้งหมดจึงอาจถูกฟ้องในข้อ หาสมคบกระทำผิดได้ เป็นต้น

และเมื่อมีการกระทำผิดตามที่ตกลงกันนั้น หลักการสมคบกระทำ ความผิดย่อมสามารถดำเนินการเพื่อให้ผู้เป็นหัวหน้าองค์กรหรือผู้ที่อยู่เบื้องหลังการกระทำผิดต้องรับผิดชอบร่วมกับผู้ลงมือกระทำผิดได้ กล่าวคือ เมื่อหัวหน้าหรือผู้ที่อยู่เบื้องหลังนั้น นอกจากจะต้องรับผิดชอบในความผิดฐานสมคบแล้ว ยังต้องรับผิดชอบในความผิดตามวัตถุประสงค์ของการตกลงกันนั้นอีก ภาระหนึ่งด้วย ตามหลักความรับผิดชอบจากการกระทำของบุคคลอื่น (Vicarious Liability) ความรับผิดชอบดังกล่าวนี้ถือว่า เป็นความรับผิดเด็ดขาด (Strict Liability) ซึ่งการที่ผู้เป็นหัวหน้าองค์กรหรือผู้ที่อยู่เบื้องหลังนั้นต้องรับผิดชอบเป็นสองภาระความผิด เพราะปัจจุบันไม่ได้ใช้หลักความกลืนกันของความผิด (Merger Doctrine) ความผิดฐานสมคบ (Conspiracy) จึงไม่กลืนเข้าไปในความผิดหลัก (Substantive Crime)

เมื่อสหรัฐอเมริกาใช้หลักความผิดฐานสมคบกระทำผิดในการปราบปรามอาชญากรรมอย่างกว้างขวาง หลักความผิดฐานสมคบจึงเป็นส่วนหนึ่งในการปราบปรามอาชญากรรมการลักขโมยด้วย และอาจใช้กฎหมายนี้เพื่อนำเอาผู้ที่อยู่เบื้องหลังการก่ออาชญากรรมมาลงโทษได้ ไม่ใช่เพียงลงโทษผู้กระทำผิดปลายแถวที่ทำการลักขโมยเท่านั้น คือผู้ที่มีคำสั่งให้ลักขโมยตามใบสั่ง หรือผู้ที่คอยจะรับช่วงต่อจากผู้ลักขโมยไปชำระชิ้นส่วน หรือนำออกไปขายในประเทศและต่างประเทศมาลงโทษเช่นเดียวกัน

4. การนำหลักความผิดฐานสมคบมาใช้ในประเทศไทย

หลักความผิดฐานสมคบ (Conspiracy) ไม่ใช่หลักกฎหมายใหม่ในประเทศไทย เพราะได้มีการบัญญัติหลักเรื่องการสมคบกันกระทำไว้ตั้งแต่มีการใช้กฎหมายลักษณะอาญา รศ. 127 แล้ว และในประมวลกฎหมายอาญาปัจจุบันก็ยังมีอยู่ในมาตรา 114 เรื่องการสมคบกันเพื่อเป็นกบฏ , มาตรา 210 เรื่องการสมคบกันเป็นช่องโจร และในมาตรา 213 ก็ได้บัญญัติเกี่ยวกับผู้ที่ร่วมในการสมคบต้องรับผิดชอบในความผิดตามที่ได้สมคบไว้ อันเป็นความผิดเด็ดขาดด้วย

นอกจากนี้ ยังมีการบัญญัติหลักความผิดฐานสมคบไว้ในพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 8 ซึ่งบัญญัติว่า “ผู้ใดสม

คบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าได้มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เพราะเหตุที่ได้มีการสมคบกัน ตามวรรคหนึ่ง ผู้สมคบต้องถูกระวางโทษตามที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น “

โดยวัตถุประสงค์หลักของพระราชบัญญัตินี้ก็เพื่อลงโทษผู้ร่วมกระทำความผิดทุกคนโดยเฉพาะผู้บงการ หรือผู้ที่อยู่เบื้องหลังมากกว่าผู้ร่วมสมคบอื่น

ข้อพิจารณาในการนำหลักความผิดฐานสมคบมาใช้ในประเทศไทย³⁹ คือ

1. หลักการเคลื่อนกลืนกันของความผิด (Merger Doctrine)

ในประเทศคอมมอนลอว์หลักเรื่องสมคบจะไม่ถูกกลืนไปกับความผิดหลัก (Substantive Crime) เหมือนเรื่องการพยายามกระทำความผิด เมื่อมีการไปทำความผิดตามที่ได้สมคบกัน จึงน่าจะเป็นความผิดต่างหากอีกฐานหนึ่ง เป็นเรื่องต่างกรรมต่างเจตนาและต่างวาระกัน ผู้สมคบจึงต้องรับผิดในความผิดฐานที่กระทำต่างหากอีกกระทงหนึ่งด้วย

2. การรับฟังและการชี้แจงน้ำหนักพยานหลักฐาน

ในประเทศคอมมอนลอว์ได้ยกเว้นหลักห้ามรับฟังพยานบอกเล่า, ห้ามรับฟังพยานผู้ร่วมกระทำความผิด เนื่องจากความผิดฐานสมคบมีลักษณะพิเศษเพราะพฤติการณ์แห่งการสมคบส่วนใหญ่จะมีลักษณะเป็นเรื่องลับ (Clandestine activity) จึงเป็นการยากที่จะหาพยานหลักฐานโดยตรง (Direct Evidence) ที่จะมาพิสูจน์การตกลงกันนั้น เพราะฉะนั้นในการพิสูจน์ความผิดเรื่องสมคบจึงต้องพยายามรวบรวมพยานแวดล้อมกรณี (Circumstantial Evidence) ที่จะมาสนับสนุนพยานบอกเล่าหรือคำชัดทอดของผู้ต้องหาให้มากที่สุด

³⁹ กิตติพงษ์ กิตยารักษ์, การนำหลักความผิดฐานสมคบมาใช้ในประเทศไทย, บทบัณฑิตย เดือนมิถุนายน 2537, หน้า 103-124

ลักษณะของพยานแวดล้อมกรณีที่เป็นประโยชน์ได้แก่บรรดา “การกระทำซึ่งปรากฏภายนอก” (Overt Act) ซึ่งจะช่วยอย่างมากในการพิสูจน์ว่าได้มีการตกลงกันจริง

3. ข้อพิจารณาเรื่อง “การกระทำซึ่งปรากฏภายนอก” (Overt Act)

ในประเทศอังกฤษและประเทศสหรัฐอเมริกา มีการพิจารณาในส่วนการกระทำซึ่งปรากฏภายนอกแตกต่างกัน ในประเทศอังกฤษหากพิสูจน์ได้ว่ามีการตกลงกันจริงก็สามารถลงโทษผู้กระทำผิดได้ แต่ประเทศสหรัฐอเมริกาต้องมีการพิสูจน์ให้เห็นถึงการกระทำซึ่งปรากฏภายนอกส่วนหนึ่งส่วนใด ไม่ต้องถึงกับใกล้ขีดการกระทำผิด

หลักเรื่องสมคบตามกฎหมายไทยไม่ได้กำหนดว่าจะต้องมี “การกระทำซึ่งปรากฏภายนอก” ซึ่งจะสามารถลงโทษผู้สมคบได้ ดังนั้นโดยทฤษฎีหากมีการ “ตกลงกัน” เมื่อไรก็ถือว่าผิดกฎหมายแล้ว

4. ปัญหาการตีความเรื่องขอบเขตของการตกลง

ภายใต้ทฤษฎีห่วงโซ่ และทฤษฎีวงล้อ ดังที่กล่าวมาแล้ว ศาลของประเทศสหรัฐอเมริกาสามารถดึงเอากลุ่มบุคคลที่ร่วมกันกระทำความผิดเข้ามาพิจารณาเป็น “การสมคบกลุ่มเดียวกัน” (Single Conspiracy) นอกจากจะทำให้สามารถดึงเอาผู้บงการที่อยู่เบื้องหลังมาลงโทษได้แล้ว ยังสามารถกำจัดขบวนการอาชญากรรมที่ผิดต่อกฎหมายได้โดยการดำเนินคดีเพียงครั้งเดียว ซึ่งเป็นมาตรการที่มีประสิทธิภาพมาก

กฎหมายไทยยังไม่มีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ได้วางแนวปฏิบัติในเรื่องนี้ไว้ คำพิพากษาศาลฎีกาที่พอมีอยู่ก็มักจะเป็นเรื่องการสมคบที่มีรูปแบบไม่ยุ่งยากซับซ้อน เช่น เป็นการกระทำที่มีกรรมเดียวมีเจตนาเดียว ได้แก่ การสมคบกันเพื่อโจรกรรมรถยนต์ หรือเพื่อปล้นทรัพย์ ซึ่งมีลักษณะของการกระทำ คือ ประชุมตกลงกันเป็นกรรมเดียว และมีการตกลงว่าจะไปกระทำความผิดเพียงอย่างเดียวครั้งเดียว ไม่เป็นการยุ่งยากซับซ้อนในการดำเนินคดี

ดังนั้นในการนำเอาหลักการตีความดังกล่าวมาใช้กับประเทศไทยให้ได้ผลดี เจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายซึ่งได้แก่อัยการและพนักงานสอบสวน ต้องพยายามวางแนวทางสอบ

สวนและพยานหลักฐานให้ศาลสามารถเห็นถึงความเชื่อมโยงของการสมคบกันกระทำความผิดในแต่ละเรื่อง โดยไม่นำเสนอให้เห็นเพียงแต่จากเดี่ยวเรื่องเดียว ต้องพยายามพิสูจน์ให้ได้ถึงความเกี่ยวพันของการกระทำของคนอื่น และแม้แต่ละคนจะไม่ได้รวมในทุกเรื่องก็มีผลประโยชน์ร่วมกันในความสำเร็จของงาน ซึ่งเป็นแนวทางที่อัยการในสหรัฐอเมริกาใช้มาแล้ว การพิสูจน์ในลักษณะเช่นนี้จะทำให้ศาลสามารถมองเห็นภาพรวมได้กว้างขวางชัดเจนขึ้น และอาจประสบความสำเร็จในการพิสูจน์ว่าทุกคนที่ร่วมกระทำแม้จะต่างกรรมต่างวาระ แต่ก็เป็นกรร่วมกันที่นำไปสู่จุดประสงค์สุดท้ายอันเดียวกัน นั่นคือ สามารถพิสูจน์ว่าการกระทำทั้งหมดเป็น Single Conspiracy นั้นเอง⁴⁰

5. ข้อพิจารณาเรื่องการถอนตัวจากการสมคบ

หลักเรื่องการถอนตัวเป็นนโยบายในทางอาญาที่จะช่วยให้ผู้ที่สมคบกันเปลี่ยนใจไม่กระทำความผิดลักษณะเช่นเดียวกับเรื่อง “การกลับใจแก้ไข”⁴¹ โดยผู้ที่ถอนตัวไม่ต้องรับผิดชอบในการกระทำของบุคคลที่สมคบอื่น นอกจากนี้การถอนตัวยังเป็นมาตรการเสริมในการช่วยป้องกันมิให้การกระทำผิดเกิดขึ้นได้ด้วย กล่าวคือ กฎหมายอาจสร้างเงื่อนไขให้ผู้ถอนตัวต้องมีการกลับใจแก้ไขสถานการณ์โดยการแจ้งเจ้าหน้าที่บ้านเมืองถึงการสมคบ หรือการกระทำใด ๆ เพื่อขัดขวางการกระทำความผิดอันเกิดจากการสมคบนั้น หรือให้ต้องแจ้งผู้ร่วมสมคบด้วยกันถึงการถอนตัว เพื่อแสดงเจตนาที่ชัดเจนที่จะถอนตัว เป็นต้น

การที่จะนำเอาหลักความสมคบกันกระทำความผิดฐานสมคบมาใช้กับประเทศไทย ผู้เขียนเห็นว่าควรมีการนำเอาหลักเรื่องการถอนตัวจากการสมคบมาใช้ด้วย เพื่อประโยชน์แก่ผู้ใช้กฎหมายและตัวผู้กระทำความผิดด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น

⁴⁰ เรื่องเดียวกัน, หน้า 120-121

⁴¹ เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, คำอธิบายกฎหมายอาญา, หน้า 380

4.2.2.3 กฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับการลักทรัพย์⁴²

1. กฎหมายรับของโจร (MCLA 750.535)

กฎหมายจะเอาผิดกับตัวแทนจำหน่ายรถยนต์ที่ไม่ได้มีการตรวจสอบรถยนต์ที่มีจำหน่ายว่าได้มาจากการกระทำความผิดหรือไม่ ซึ่งถ้าหากตัวแทนจำหน่ายรถยนต์รายใดขาดความระมัดระวังในการตรวจสอบถึงการได้มาของรถยนต์ จะต้องได้รับโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี

2. การซื้รถยนต์ของผู้อื่นไปโดยทุจริต (MCLA 750.413)

การที่ผู้ใดซื้รถยนต์ของผู้อื่นไปจากที่จอดโดยทุจริต กฎหมายจะถือว่าเป็นการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ และจะต้องได้รับโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี

3. กฎหมายเกี่ยวกับการขายรถยนต์พร้อมเอกสารปลอม (MCLA 257.254)

กฎหมายนี้จะพบใน Motor Vehicle Code ซึ่งมีสาระสำคัญ กฎหมายจะเอาผิดกับผู้จำหน่ายรถยนต์ที่ได้จากการกระทำความผิด พร้อมเอกสารปลอม โดยที่ผู้ซื้อก็ไม่ทราบถึงข้อเท็จจริง ราคาที่ซื้อขายจะต่ำกว่าความเป็นจริง กฎหมายกำหนดโทษจำคุกไว้ไม่เกิน 10 ปี ในกรณีนี้ การพิจารณาคดีของศาลมักจะเกิดปัญหาในการตีความเกี่ยวกับคำนิยาม เช่น คำว่า “Motor Vehicle” “Title” และ “Material Fact”

4. การจัดทำทะเบียนรถยนต์ขึ้นใหม่ (MCLA 257.257)

การกระทำความผิดที่เกิดจาก การที่เจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีหน้าที่ในการจัดทำทะเบียนรถยนต์ กระทำการจัดทำทะเบียนรถยนต์ใหม่ให้กับรถยนต์ที่ได้มาจากการกระทำความผิด โดยสมรู้ร่วมคิดกับผู้กระทำผิด ตามกฎหมายจะมีโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี

5. การเปลี่ยนแปลงหมายเลขเครื่อง หมายเลขตัวถังรถยนต์ (MCLA 750.415)

⁴² MSP.SCAR Unit, Auto Theft Investigation, p.124-129

กฎหมายจะสันนิษฐานว่ารถยนต์ที่มีการเปลี่ยนแปลงหมายเลขเครื่อง หมายเลขตัวถัง ไปจากความเป็นจริงอยู่ในความครอบครองของผู้ใด ผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิดตามกฎหมายนี้ จะต้องได้รับโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี แต่ถ้าหากพิสูจน์ได้ว่าไม่รู้หรือไม่มีเจตนาที่จะถูกลงโทษเพียงความผิดลหุโทษ

6. การได้เงินมาจากการซื้อโกงบริษัทประกันภัย (MCLA 750.218)

การกระทำในฐานะความผิดนี้ ผู้กระทำผิดจะนำซากรถยนต์ที่เกิดอุบัติเหตุ จนไม่อาจซ่อมแซมกลับมาใช้ได้อีก พร้อมเอกสารประกอบรถยนต์ ไปทำประกันภัยกับบริษัทประกันภัย เพื่อจะรับเงินชดใช้ค่าเสียหายจากบริษัทประกันภัย หลังจากที่ได้มีการทำสัญญาประกันภัยเรียบร้อยแล้ว โดยมีเจตนาซื้อโกงบริษัทประกันภัย กฎหมายจะกำหนดโทษจำคุกสำหรับความผิดฐานนี้ไว้ไม่เกิน 10 ปี

7. Chop Shop Law (MCLA 750.536 A)

กฎหมายนี้เป็นกฎหมายที่มีการแก้ไขจากกฎหมายเดิม มีสาระสำคัญในการควบคุมผู้ประกอบการค้าชิ้นส่วนรถยนต์ หากผู้ประกอบการค้าใดมีชิ้นส่วนของรถยนต์ที่ได้มาจากการลักทรัพย์ตั้งแต่ 3 ชิ้นส่วนขึ้นไปจะเป็นความผิดตามกฎหมายนี้ ซึ่งชิ้นส่วนของรถยนต์นี้จะแยกเป็นส่วน เช่น ประตู กันชน ตัวถัง เป็นต้น ผู้กระทำผิดตามกฎหมายจะต้องรับโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี

แต่ในทางปฏิบัติยังมีข้อโต้แย้งกันของศาล ถึงการพิสูจน์หลักฐานว่า หลักฐานที่ปรากฏจะต้องเป็นการพบชิ้นส่วนรถยนต์ในสถานประกอบการนั้นอย่างชัดเจน หรือแค่เพียงปรากฏรายละเอียดของชิ้นส่วนในใบแสดงรายการสินค้าเท่านั้น เนื่องจากชิ้นส่วนรถยนต์ทุกชิ้นส่วนจะมีการต่อรหัสระบุว่าเป็นของรถยนต์คันใด

8. Odormiter Tempering (MCLA 257.233 A)

กฎหมายนี้เกี่ยวข้องกับกระทำความผิดในการเปลี่ยนรอบระยะทางบนแผงหน้าปัด กฎหมายนี้ได้มีการปรับโทษในปี 1988 จากโทษที่เบาเป็นโทษหนักขึ้น

9. การครอบครองกุญแจมาตรฐาน (MCLA 750.414 A)

การที่ผู้ครอบครองกุญแจมาตรฐานของรถยนต์ ที่สามารถนำกุญแจนี้ไปไขรถยนต์ได้หลายคัน จะเป็นความผิดตามกฎหมาย แต่เป็นความผิดที่ไม่รุนแรง

10. การจำหน่ายรถยนต์ทั้งรถยนต์ใหม่ รถยนต์เก่า และชิ้นส่วนรถยนต์ (MCLA 257.251 C)

กฎหมายจะกำหนดให้ผู้ที่จำหน่ายรถยนต์ใหม่ รถยนต์เก่า และชิ้นส่วนรถยนต์ มีหน้าที่ต้องนำสินค้าของตนไปทำการตรวจสอบต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่ SOS เพื่อให้มีการจดบันทึกไว้เป็นหลักฐาน

11. การตรวจสอบอุปกรณ์รถยนต์

อุปกรณ์รถยนต์หลังจากที่มีการซ่อมแซมเรียบร้อยแล้ว จะต้องนำไปตรวจสอบมาตรฐานจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพื่อทำการจดบันทึกการซ่อมแซม หรือการเปลี่ยนแปลงไว้ในสมุดคุมทะเบียนของตำรวจ

12. Salvage Vehicle Law (MCLA 257.217 C)

การดัดแปลงรถยนต์จากรถยนต์ที่เกิดอุบัติเหตุเสียหายจนไม่สามารถซ่อมแซมได้แล้วหลาย ๆ คันมาประกอบเป็นรถยนต์คันใหม่ กฎหมายนี้กำหนดให้ผู้ที่ทำการดัดแปลงรถยนต์นี้ต้องนำรถยนต์คันใหม่ไปจดทะเบียนเกี่ยวกับรายละเอียดชิ้นส่วนรถยนต์ทุกชิ้นส่วน และต้องแจ้งถึงต้นแบบของรถยนต์ที่ได้นำมาดัดแปลงด้วย

ในปี 1994 ได้มีการกำหนดว่ารถยนต์ที่ดัดแปลงมีได้ 2 ประเภทคือ

- รถยนต์ที่ได้ดัดแปลงมาจากซากรถยนต์ที่เสียหายตั้งแต่ร้อยละ 75 ของมูลค่ารถยนต์

- รถยนต์ที่ได้ดัดแปลงมาจากซากรถยนต์ที่เสียหายตั้งแต่ร้อยละ 91 ของมูลค่ารถยนต์

13. Miscellaneous Laws กฎหมายปลีกย่อยที่เกี่ยวข้องมีดังนี้

- การขโมยอุปกรณ์รถยนต์ มีโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี (MCLA 750.326A)
- การทำลายรถยนต์ (MCLA 750.416) เป็นความผิดไม่รุนแรง
- การขับรถยนต์ของผู้อื่นไป (MCLA 750.413) กำหนดโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี
- การปลอมแปลงหรือจัดทำเอกสาร ประกอบรถยนต์ใหม่ (NCLA 257.222(6))

อยู่ใน Vehicle Code

- การนำเอาเอกสารปลอมไปใช้ (MCLA 257.256) Vehicle Code
- ตัวแทนจำหน่ายไม่นำรถยนต์ไปจดทะเบียนตามกฎหมาย (MCLA 257.1355) กำหนดโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี
- การไม่นำรถยนต์ไปบันทึกตามกฎหมาย (MCLA 257.1353) เป็นความผิดไม่รุนแรง
- การเบิกความเท็จเกี่ยวกับเอกสารประกอบรถยนต์ (MCLA 257.903) เป็นความผิดที่ไม่รุนแรง

4.3 เปรียบเทียบการลักรถยนต์และการบังคับใช้กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา กับประเทศไทย

4.3.1 รูปแบบของอาชญากรรมการลักรถยนต์

ปัจจุบันในประเทศไทย ก็กำลังประสบปัญหาอาชญากรรมการลักรถยนต์เหมือนกับในประเทศไทย โดยสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นมีความใกล้เคียงกันมาก และจากการวิจัยนี้พบว่าลักษณะเด่นที่เหมือนกันก็คือ วิธีการลักรถยนต์และการจำหน่ายรถยนต์เริ่มเป็นการฉ้อโกงบริษัทประกันภัย และการขายชิ้นส่วนรถยนต์ที่ได้จากการกระทำความผิดมากขึ้น เพียงแต่จุดเริ่มต้นของการเกิดปัญหาต่างกัน กล่าวคือ การเกิดอาชญากรรมการลักรถยนต์ของสหรัฐอเมริกาเกิดมาจากสาเหตุที่การขโมยรถยนต์โดยไม่หวังผลประโยชน์จากเงินทองหรือค่าตอบแทนใด ๆ มักจะเป็นการกระทำของวัยรุ่นที่คึกคะนองต้องการจะมีรถยนต์ขับไปเที่ยวในที่ต่าง ๆ สาเหตุเนื่องมาจากที่กฎหมายของสหรัฐอเมริกามีการควบคุมการขับขีรถยนต์อย่างเข้มงวด วัยรุ่นจึงไม่มีโอกาสที่จะมีรถยนต์เป็นของตนเองได้ จึงต้องใช้วิธีการที่ผิดกฎหมาย ต่อมารูปแบบและวิธีการได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นอาชญากรรมที่มุ่งหวังผลประโยชน์ตอบแทนที่มีราคาสูง ซึ่งเกิดจากอาชญากรรมมืออาชีพ มีกลุ่ม

ผู้ร่วมกระทำผิดมากขึ้น และอาชญากรรมได้ขยายตัวเป็นอาชญากรรมข้ามชาติ โดยมีการขนส่งรถยนต์ที่ได้จากการกระทำความผิดออกขายนอกประเทศ

แต่สำหรับประเทศไทยจุดเริ่มต้นของปัญหาเกิดจากการสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดช่องว่างทางสังคม คนที่มีฐานะในระดับปานกลางมีน้อยมาก คนที่มีฐานะยากจนก็มีความต้องการที่จะให้เท่าเทียมกับคนรวย ฉะนั้นปัญหาอาชญากรรม การลักขโมยจึงเกิดขึ้นจากการที่ผู้ที่ไม่สามารถหาซื้อรถยนต์ได้ ต้องใช้วิธีการที่ผิดกฎหมาย แต่ระยะหลังการลักขโมยผู้กระทำผิดหวังผลตอบแทนจากการขายรถยนต์ที่จะได้เงินเป็นจำนวนมาก กว่าทรัพย์สินอื่น และมีการขยายกลุ่มการทำงานกว้างขวางขึ้นเรื่อย ๆ จนเป็นอาชญากรรมข้ามชาติ เหมือนกับของประเทศสหรัฐอเมริกา

4.3.2 กฎหมายที่บังคับใช้กับอาชญากรรมการลักขโมยรถยนต์

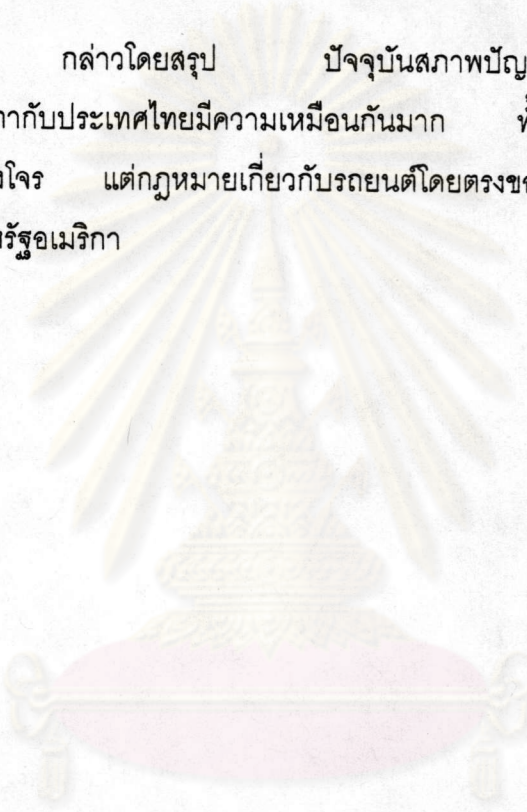
ประเทศสหรัฐอเมริกาจะนำเอากฎหมายหลาย ๆ ด้านมาใช้กับการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมการลักขโมยรถยนต์ ทั้งที่เป็นกฎหมายทั่วไปและกฎหมายเฉพาะ กฎหมายทั่วไปหรือกฎหมายหลักก็คือ กฎหมาย RICO และ กฎหมาย Conspiracy ที่มีสาระสำคัญและวัตถุประสงค์ในการปราบปรามอาชญากรรมที่มีลักษณะเป็นขบวนการตามที่ได้กล่าวมาแล้ว ส่วนกฎหมายเฉพาะก็มีการนำเอากฎหมายในการควบคุมผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับรถยนต์ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น กฎหมายควบคุมผู้ประกอบการค้าชิ้นส่วนรถยนต์ (Chop Shop Law), กฎหมายการฉ้อโกงบริษัทประกันภัย , Salvage Vehicle Law เป็นต้น ซึ่งกฎหมายเหล่านี้มีการกำหนดโทษไว้เป็นการเฉพาะสำหรับการกระทำความผิดนั้น ๆ

แต่สำหรับประเทศไทย การลักขโมยรถยนต์เป็นการกระทำความผิดที่ศาลปรับเข้าเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาแต่ละบทแต่ละมาตราของความผิด เช่น การโจรกรรมรถยนต์ ก็จะลงโทษในความผิดฐานลักทรัพย์ ตามมาตรา 334 , ผู้เช่าซื้อนำรถยนต์ที่เช่าซื้อไปขายก็เป็นความผิดในความผิดฐานยกยอกตามมาตรา 352 และถ้าผู้ได้รับซื้อรถยนต์ที่ได้จากการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์หรือยกยอกก็ต้องถูกลงโทษในความผิดฐานรับของโจรเป็นการเฉพาะตัว ไม่มีการพิสูจน์ความผิดที่โยงใยกันเป็นการกระทำผิดกลุ่มเดียวกัน เหมือนหลักความผิดฐานสมคบกันกระทำ

ความผิดตามกฎหมายสหรัฐอเมริกา ซึ่งผู้เขียนเห็นว่าการลงโทษการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ ยังไม่เป็นการเหมาะสมกับการลักรถยนต์ในปัจจุบันที่มีกลุ่มผู้ร่วมกระทำเป็นจำนวนมาก แต่ลงโทษความผิดแต่ละฐานความผิดเป็นการเฉพาะตัวยังไม่เกิดประสิทธิภาพในการปราบปรามเท่ากับประเทศสหรัฐอเมริกา และกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำความผิดกับรถยนต์โดยเฉพาะยังไม่มีอีกด้วย

กล่าวโดยสรุป ปัจจุบันสภาพปัญหาอาชญากรรมการลักรถยนต์ของประเทศสหรัฐอเมริกากับประเทศไทยมีความเหมือนกันมาก ทั้งรูปแบบวิธีการลักรถยนต์และการจำหน่ายรถยนต์ของโจร แต่กฎหมายเกี่ยวกับรถยนต์โดยตรงของประเทศไทยยังมีอยู่น้อยมากเมื่อเทียบกับประเทศสหรัฐอเมริกา

ศูนย์วิทยพัชยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย